Ára: 1 forint

XVI. évfolyam 42. szám

1960. október 20

Ludas Matyi

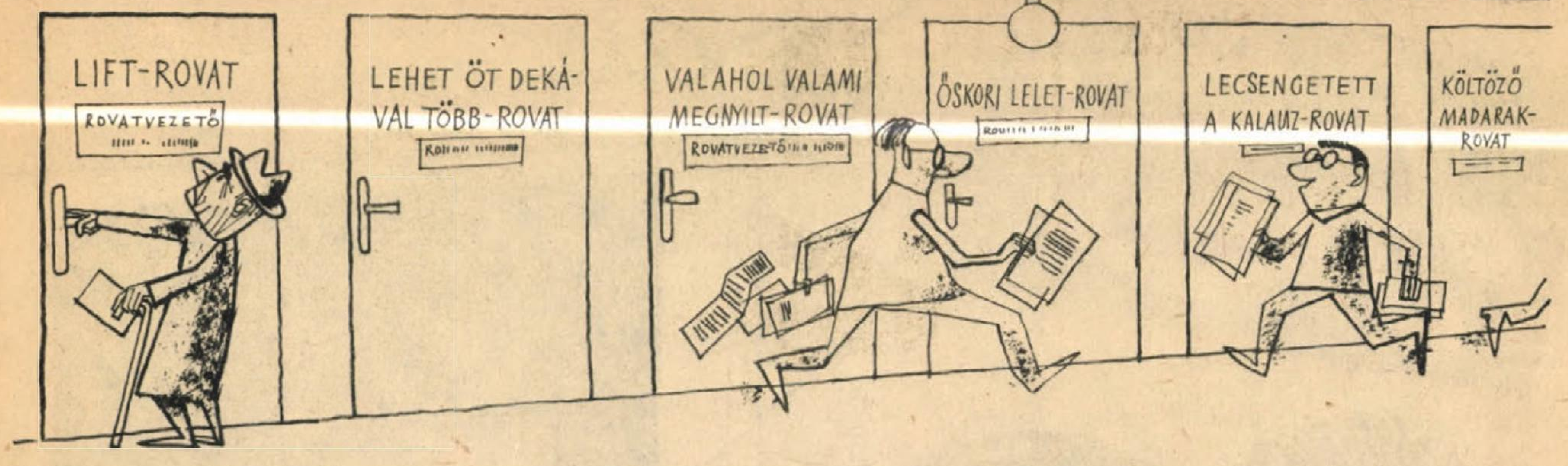

Mészáros András rajza

— Petike, ha jól viselkedel, a jövő héttől kezdve különbalettra is beíratunk!

Napilap szerkesztősége

Szűr-Szabó József rajza

KARRIER

Művészi karrierem talán ott kezdődött, mikor az esti lapban elolvastam egy pályázati felhívást, mely szerint: Pályázatot hirdetünk a „Stüprex" hajbodorító készülék előnyeit hangsúlyozó, ötletes reklámszövegre. Első díj: 3000 forint; Második díj: 2000 forint; Harmadik díj: 1000 forint.

Két átvirrasztott, átcigarettázott éjszaka után beküldtem alkotásomat a zsüri elé. Egy hónap múlva, eredményhirdetés után megtudtam, hogy az első három díjat nem osztották ki. Jutalmul vigaszdíjban részesültem. A posta elismerő oklevelet és egy törhetetlen zsebfésűt kézbesített címemre.

Az eredmény fellelkesített és ezt követően részt vettem a „Léglökéses szecskavágógépgyár" reklámpályázatán. Kellemesen lejtő jambusokban ecseteltem a masina gyakorlati előnyeit. Itt már 200 forint készpénzt és könyvjutalmat kaptam. A zsüri elnöke kezet szorított velem és további munkára buzdított. A csipkeszörp vitamintartalmáról zengő négysorosom már szép közönségsikert aratott, különösen Bács, Somogy és Vas megyékben. A kritikusok általában jóindulattal foglalkoztak művemmel, de kiemelték, hogy Mladonácz Herbert, nálam mélyebben, a lélek apró rezdüléseit követve írt sokkal kiforrottabb művet a hazai gyógyfüvekről.

Ezúton kell köszönetet mondanom az Illetékeseknek, akik felkarolták egy fiatal művészt. Segítségükkel egy hónapi beutalást kaptam a Szigligeti Alkotóházba. (Koszt, kvártély, írógéphasználat!) Itt írtam meg az „Óda a félkészételhez" című munkámat. Ezzel a lázasan lobogó, szenvedélyeket felkorbácsoló művel egyenesen az élvonalba kerültem.

Állami vállalatok, kisipari szövetkezetek és magánkiskereskedők versengtek kegyeimért.

Az ország lakosságához írt: „Fogyasszon több tejterméket" című drámai felhívásom döbbenetesen mély hatást keltett. Ugrásszerűen emelkedett a yoghurtfogyasztók száma.

Megzenésítettem a KRESZ-t, és kabaréra dolgoztam át a „Mentha" szájízesítő pasztillát.

A „Gumírozott esőkabátok előnye a ballonnal szemben" című oratóriumom bejárta az országot.

A mátészalkai „Thália Színház" átütő sikerrel mutatta be a „Használjon Rex borotvapengét", rozsdamentes svéd

acélból készült, három felvonásos társadalmi drámámat.

Életszínvonalam meglehetősen magas. Nincs okom panaszra. Érdekes, egyszer roppant bizarr ötletem támadt. Sikereim teljében írtam egy kis verset a Tavaszról. Csak úgy, magáról a Tavaszról. Csengő-bongó rímeket. Az irodalmi folyóirat visszaküldte: „Határozottan tehetségtelen" megjegyzéssel.

Nem csüggedtem. A verset azonnal átdolgoztam, különös tekintettel a „Tavasz" arcápoló krém jótékony hatására, a száraz, zsírtalan arcbőrökkel kapcsolatban.

A verset azóta már több nyelvre lefordították.

Galambos Szilveszter

LEGENDA AZ EMBERRŐL

Az ember hatéves volt, mikor megmagyarázták neki, hogy elég volt a henyélésből, itt az ideje, hogy megkomolyodjék, miért is ezentúl iskolába kell járnia. A hatéves ember, aki idősebb pályatársaitól, a nyolcévesektől, már sok rosszat hallott, babonásan irtózott az említett intézménytől, megkérdezte, hogy mi szüksége van neki erre?

Megmagyarázták neki, hogy ettől függ a jövője.

A hatéves ember megkérdezte, hogy mi az a jövő?

Megmagyarázták neki, hogy a jövő a boldogulás, a siker... szóval csupa jó dolog.

Az ember, aki a boldogulást meg a sikert úgy képzelte, hogy reggeltől estig csokoládét meg fagylaltot fog zabálni, továbbá több anyja lesz, akik felváltva fognak neki elalvás előtt meséket olvasni, sóhajtva bár, de a jövője érdekében belement az iskolába, illetve szorgalmasan eljárt oda. Kicsit gyanús volt, hogy sajátkezűleg is meg kell tanulnia írni és olvasni. Érezte homályosan, hogy itt valami nem stimmel.

Mégis, a jövője érdekében végig kínlódta mindazt, amit mások is, és elvégezte az általános iskolát, mikoris úgy érezte, hogy mindent megtett a jövője érdekében. Ekkor azonban közölték vele, hogy a jövő még csak most kezdődik, egyelőre több más iskolát kell elvégeznie, ha azt akarja, hogy megállja helyét az életben, vagyis hogy jövője legyen.

Ezidőszerint az ember a jövőt úgy képzelte, hogy reggeltől estig gombozni fog, moziba vagy futballmeccsekre jár... csupa remek dolog... ezért érdemes tovább gürcölni. Elvégezte a gimnáziumot, de aztán megmagyarázták neki, hogy ez még mindig nem a jövő, mert a jövő mindig az, ami csak később jön.

— Annyi baj legyen, megéri... — mondta az ember és különböző állásokba ment, ahol mindig megállta a helyét. Ez persze rengeteg fáradságba került, felelősséggel járt, de ha az ember néha elcsüggedt, eszébe jutott, hogy neki meg kell alapoznia a jövőjét, ami szárnyakat adott és további munkára ösztökélte.

Közben megházasodott és apa lett az ember, mert kiderült, hogy a jövőhöz a gyerek is hozzátartozik. És az ember, aki most már futott a pénze után, vagyis hogy jövője legyen, készséggel belement az ügybe.

Évtizedek teltek el, komoly karriert csinált, ami mindenesetre jó befektetés volt számára a jövője érdekében, amit még gyerekkorában a lelkére kötöttek. Kilencvenéves korában halt meg unokáktól körülvéve, a sors tulajdonképpen mindent megadott neki, halálos ágyán mégis eltöprengett, miért van hiányérzete, hiszen alapjában véve életprogramja maradéktalanul sikerült, biztosította a jövőjét.

És akkor rájött, hogy mi volt a baj.

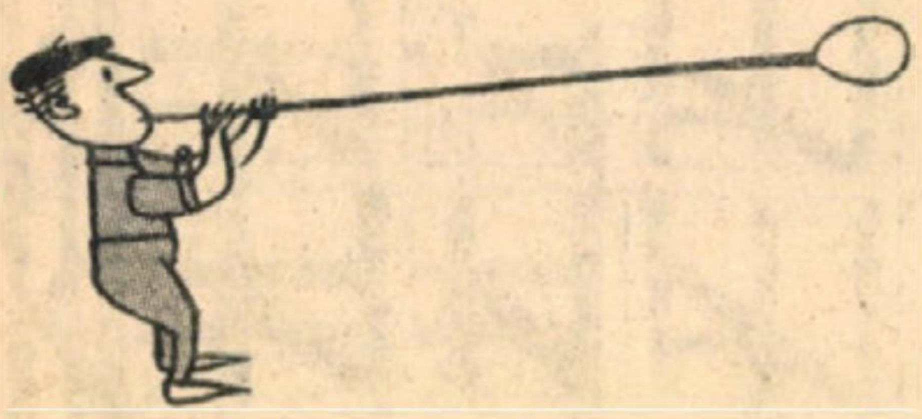
Egész élete úgy telt el ennek az ostoba embernek, hogy egyetlen pillanatra se volt jelene.

Darvas Szilárd

ÁTLÁTSZÓ RIPORT

(A Salgótarjáni Üveggyárban)

A Salgótarjáni Üveggyárban (de amennyire kitanultam a szakmát, gondolom, a jénaiban is) a többféle alapanyagból álló keveréket egy nagy kádban olvasztják össze – 1500 Celsius fokon. A folyékony üveget testvériesen szétosztják az egyes műhelyek kisebb tartályaiba, ahonnan is a mesterek és hű segédjeik egy hosszú csővel gondolomformán kiragadnak egy bizonyos menynyiséget. (Igen jól saccolnak – mindig

futja belőle az üveg nyakára, talpára is...) Ezután, mint a gyerekek a szappanbuborékot, fújni kezdik. Amikor már elég nagy az üvegbuborék: hogy ne sikeredjen belőle például orvosságos üvegcse helyett demizson – megfelelő méretű fa-kalodában fújják tovább. Végül pedig az immár pontosan üveg alakú üvegeket áthordják az égető kemencébe, amelynek hőmérséklete már csak néhány

száz fok; tehát az eddig kiállott hőmérsékleteket tekintve, az üvegek ezt hűsölő kemencének érezhetik...

Itt fújják a szebbnél szebb formájú vázákat is. Ez már valóságos művészet – és mégis, minő könnyedséggel csinálják! Láttam egy fiatal művészsegédet, amint munka közben mindig egy jobbrabalra sietgető gömbölyded segédmunkáslány felé fordulgatott, még rá is kacsin-

tott. E pillanatban ezt olvastam ki nyitva maradt szeméből:

– Ez aztán a jóformájú kislány, szebbet fújni se lehetne!

De van a gyárban néhány nagyteljesítményű automatagép is, amely önmaga adagol, fúj, formáz és égetőbe továbbít. Épp hogy csak nem kacsint...

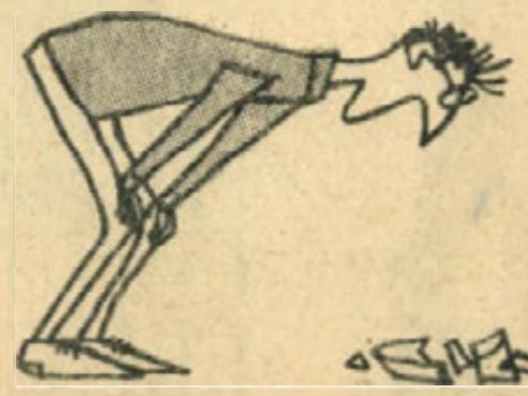
Az égető kemencéből lassú, tehát nem futó-, csak andalgószalagon áramlik a készáru. Levettem a szalagról egy pompás gyümölcsös tálat. Szemeim előtt forgatva sokáig gyönyörködtem benne, majd nagy-óvatosan visszahelyeztem előbbi helyére. Mindjárt ezután mellettem egy munkaköpenyes fiatalasszony is kezébe vette – és jaj! egy pillanat múlva földre hull a tál; s csattanva-csörömpölve törik másfélmillió darabra...

– Szegény, ügyetlen fiatalasszony... Minek is nyúlt hozzá – biztosan levonják majd a fizetéséből... sajnálkozom.

Megmosolyog:

– Szándékosan dobtam le, ugyanis én vagyok a meós... Összesöpörjük és beolvasztjuk, csúnya selejtes darab volt.

Érdekes, én nem vettem észre. Úgy

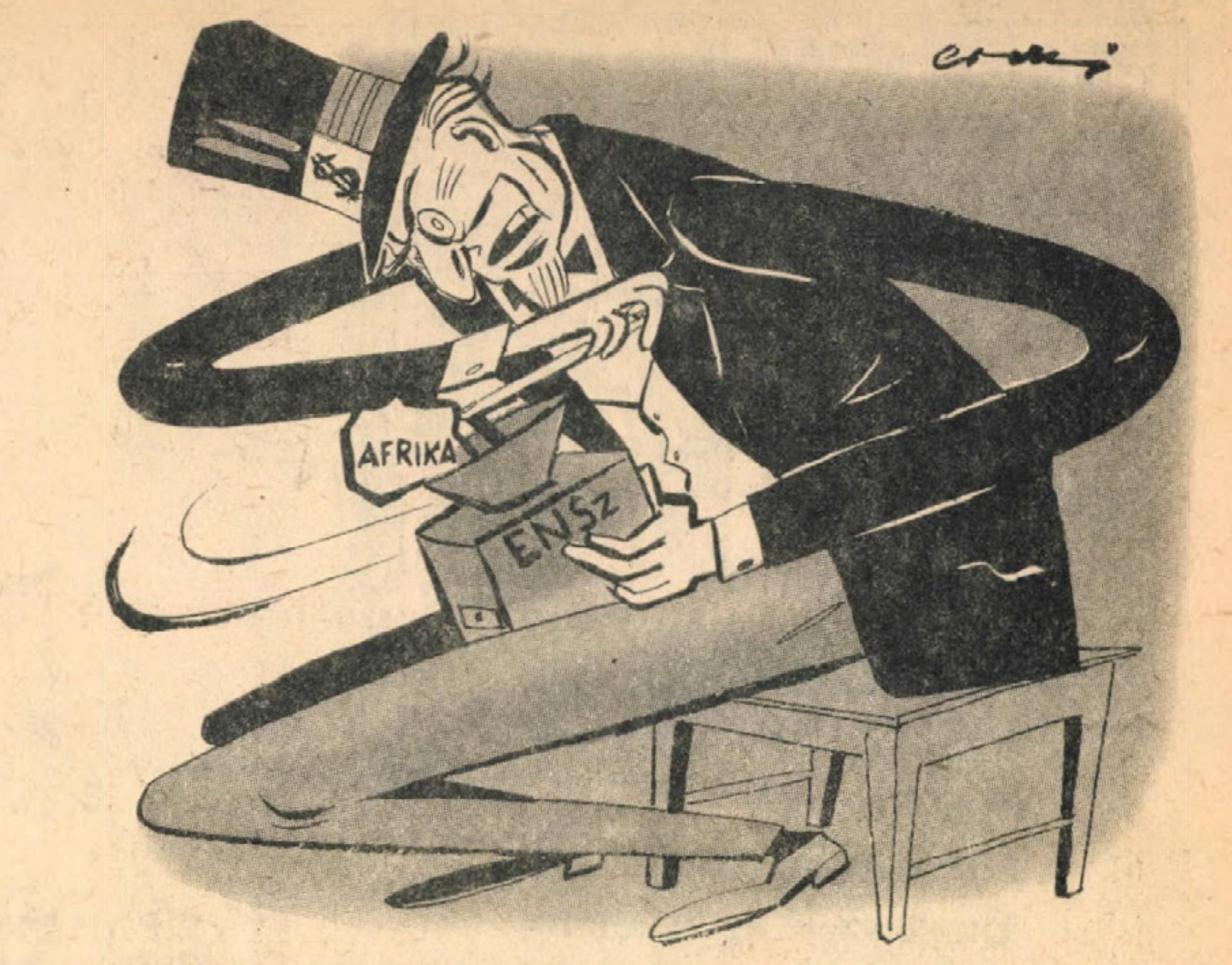

látszik, még nincs a kisujjamban a szakma minden csinja-binja...

Dunai Ferenc

Kemény falat

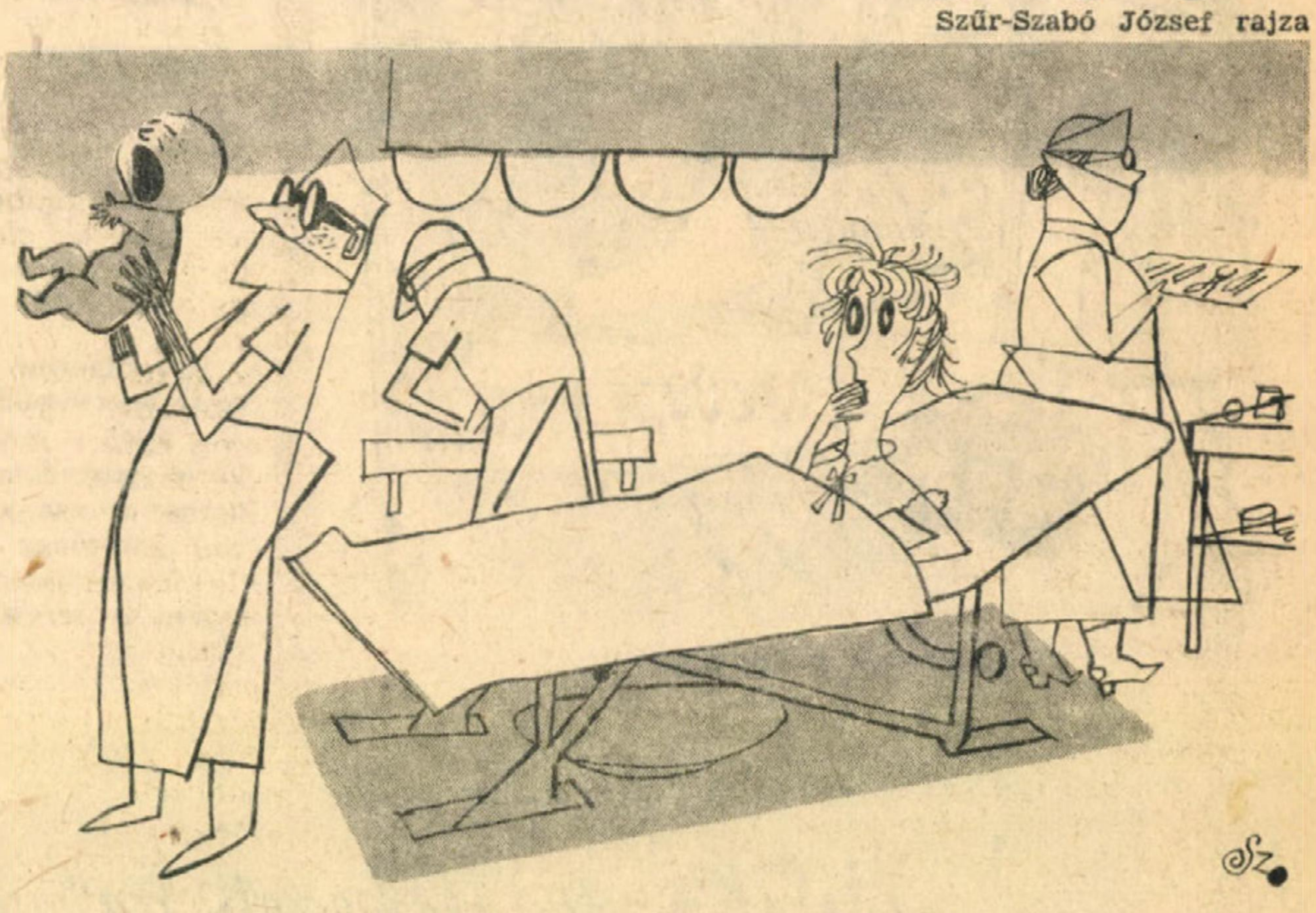
Erdei Sándor rajza

– Úgy látszik, nem leszek képes beledarálni!...

Svájcban nem szavazták meg a nők egyenjogúságát

Szűr-Szabó József rajza

– Doktor úr, egyenrangú vagy sem?!

Megoldás

Vasvári Anna rajza

Útrakészen az iskolába

Balázs-Piri Balázs rajza

Mindennapos megpróbáltatás

Határidő

Szűr-Szabó József rajza

– Megmondtam, hogy határidőre tető alá hozom az épületet!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két színésznő ül a művészpáholyban az egyik operettszínház premierjén.

– Nézd – mondja az egyik a színpadra libegő primadonnára mutatva –, micsoda gyöngysor van a nyakán? Három sor valódi igazgyöngy.

– Nem három sor az, csak kettő, – legyint a másik – a harmadik sor, az ránc.

Julika visszaérkezett szabadságáról

A Bundeswehr támaszpontot kap Franciaországban

Szegő Gizi rajza

Német tábornok: – Na végre, negyedszerre sikerült áldozatok nélkül bevonulnunk! . . .

Háziasszonyok öröme — és bánata

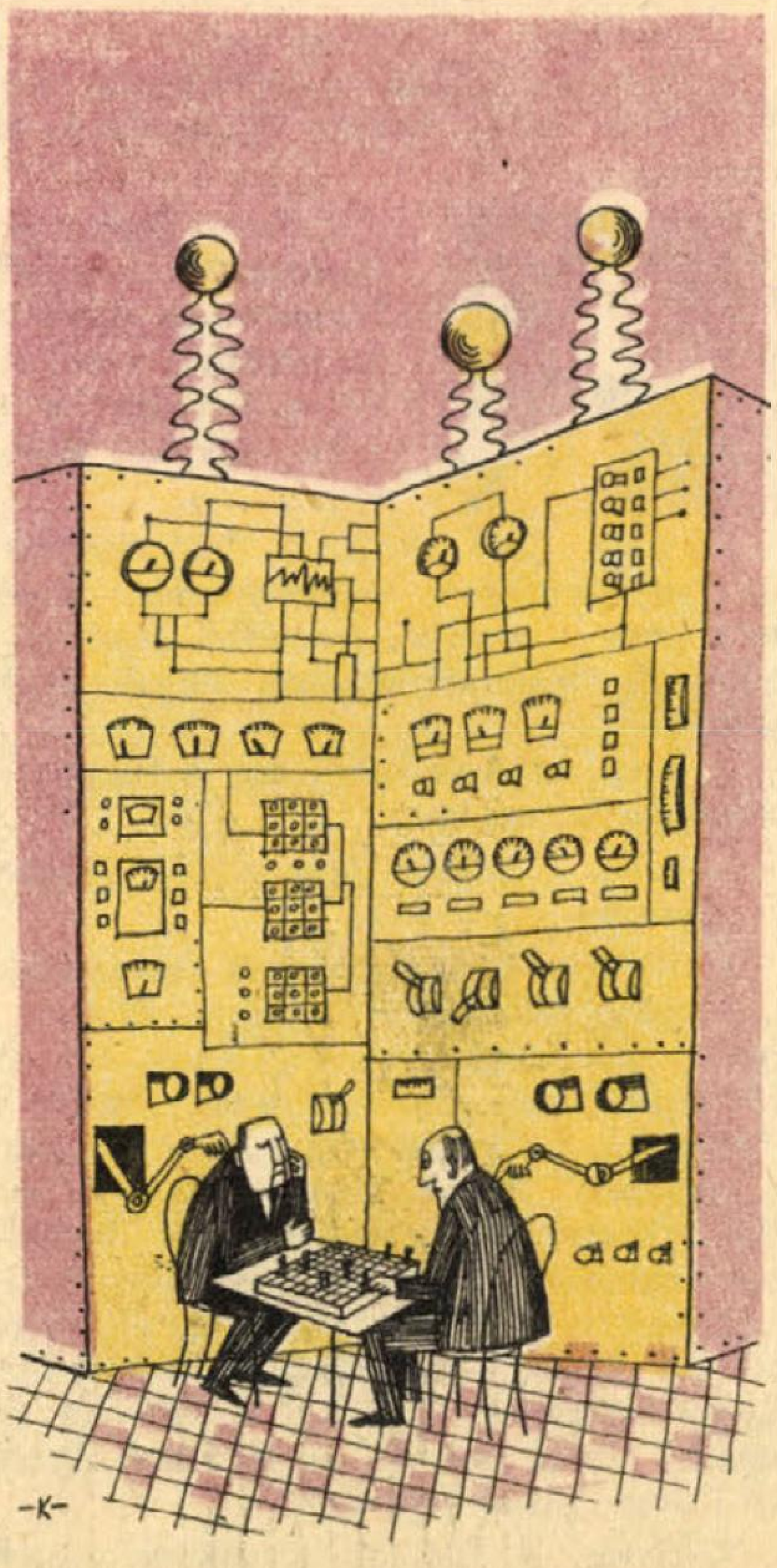
Arthur Young londoni rendőrfőnök egy Douglas-ban megtartott kongresszuson elmondta, hogy az úgynevezett kisebb bűncselekmények oroszlánrészét a részletüzletekből fakadó feljelentések teszik ki.

– Ezrével érkeznek feljelentések gyáraktól, cégektől a részletre vásárolók ellen – magyarázta.

A továbbiakban elmondta, hogy a részletügynökök valósággal hipnotizálják a háziasszonyokat. Kedvező feltételeket ígérnek, rendszerint előleg nélküli szállítást és két-három évre beosztott részletfizetést. A legtöbb nő mindent megvesz, amit kínálnak, bundát, ruhákat, ékszereket, nem is szólva a televízióról és az autóról. A vállalt nagy terheket természetesen nem tudják viselni, elmaradoznak a részletekkel, a hátralék egyre gyülemlik és az eladó visszaköveteli az árut, amelynek egy részét már kifizették. A törvény a kereskedőt védi, hiszen az ügynök a portékát a tulajdonjog fenntartásával adta el. Naponta száz és száz ügy kerül a bíróság elé. A törvény szellemének megfelelően rendszerint pénzbírsággal sújtják a vevőt, mert elmulasztotta a részletfizetést és az árut nem szolgáltatta vissza.

– Szerencsére a bíróság részletfizetési kedvezményt nyújt a büntetésre – tette hozzá gúnyosan a rendőrfőnök.

Kibic-automata

SZEGÉNY ÜDÜLŐK...

— Rég nem láttalak!

— Igen! Üdülni voltam.

— És jól érezted magad?

— Há-á-át . . .

— Látom, valamit eltitkolsz.

— Há-á-át . . .

— No, kivele, öregem! . . . Az időt remekül kifogtad, igaz? . . . Egész nyáron nem akadt olyan két hét . . .

— Ami igaz, az igaz, erre nem panaszkodhatom.

— Talán a társaság hiányzott?

— Azt se mondhatnám. Néhány nap után, egészen összemelegedtünk.

— Csak nem az étkezés körül akadt kifogásolni való?

— Hogy gondolod. Három menü közül válogattunk . . . Nézz rám: kihíztam a ruháimat!

— De az istenért, akkor mi volt a hiba?

— Tudod . . . nem szívesen beszél az ember ilyesmiről.

— Na mondd már, könnyíts magadon... Tekinteteden látom, hogy valami nagyon bánt! . . . Segíteni szeretnék . . . Értsd meg!

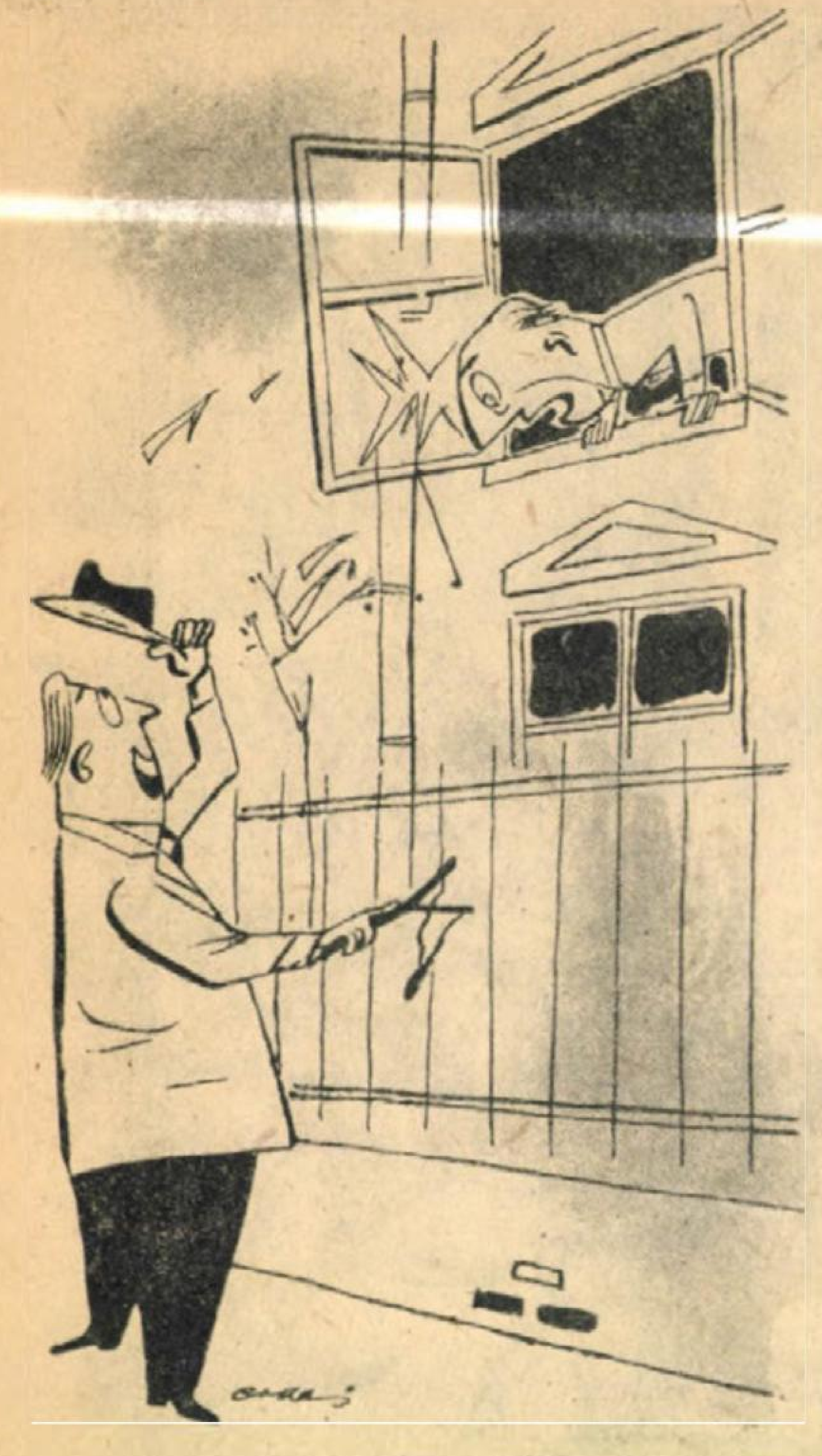
De csak mély, borongó messzenézés a válasz.

— Képzeld — mondja nagysokára, de ezután is megfeneklett minden. Látszott rajta, hogy az emlékezés is mennyire megviseli.

— Mondd csak — töri meg a köztünk beállt csendet —, jól érezheti az ember magát, ha a fekvőhelyéről hiányzik a — k i s p á r n a ?

Sziget Balázs

Munkamegosztás

– Bocsánat, de a gyereknek annyi a leckéje, hogy én rosszalkodom helyette!

Női dolgok

– Most meg az a mohair...

Javaslatunk az 55-ös autóbuszra várakozók részére

Így könnyebben telik az idő...

IRTAM EGY MAGYAR FILMET

Villa Budán. A kapun felirat: „Hier spricht man deutsch; ici on parle francais; english spoken." Itt lakik Kurcmáler, Kossuth-díjas főigazgató a feleségével és egyetlen leányával.

Egy este Ágota bejelenti a családnak, hogy férjül veszi Csicsó János huszonhárom éves lakatost. A főigazgató elájul. Kurcmálerné levegő után kapkod. Ágota dacosan, hátratett kézzel áll a szoba közepén.

– Szeretem Csicsót! – kiáltja fennhangon.

Változik a kép. Csicsóék otthona. Egyszerű munkáslakás egy új lakótelepen. Régi, kopott bútorok, a falon családi fényképek, a sarokban televízió, mosógép, magnetofon, porszívó, parkettkefélő, Pannónia motor, két Moszkvics és egy kis vízierőmű. Az öreg Csicsó fabrikálta össze üres óráiban.

– Szeretem Kurcmáler Ágotát! – kiáltja az ifjú Csicsó.

Az apa rávillantja jóságos, kérges tekintetét a fiára, és csendben megkérdi:

– És ő is szeret téged?

– Szeret! – feleli dacosan a fiú.

– Egy Kurcmáler-lány kell a fiatalúrnak! Egy Kossuth-díjas főigazgató leánya! A fiatalúrnak egyszerű kis grófnők, hercegnők, királylányok nem is jók!... Itt van például ez a kis Árpádházi Bözsi, a második emelet kettőből, olyan szerelmes beléd, mint egy ágyú, de te észre sem veszed... Csicsó úr egy főigazgató lányába szerelmes!...

– Imádom – pityereg Jani.

– Szót se többet, megátalkodott kölök! Nem való hozzád ez a lány, és punktum!

Csicsó Jani sír. Huszonkét darab könnycsepp pereg le az orcáján, a bal oldalon tizenegy és a jobb oldalon tizenegy.

Változás. Jani hófehér leányszobája. Itt raboskodik a Csicsó-gyerek. Zord apja csak a gyárba, termelési értekezletekre és szemináriumokra engedi ki a szobából.

– Verd ki a fejedből azt a lányt! – mondogatja az apa.

– Soha – pihegi Jani elhaló hangon és telesírja a párnáját.

A következő képen ismét Kurcmáler főigazgató villájában vagyunk. Hét nap telt el az emlékezetes bejelentés óta. A főigazgató még mindig ájultan fekszik a földön; a háztartási alkalmazott éppen porszívózza. Kurcmálerné levelet ír az Esti Hírlap: „Itt a budapestiek beszélnek" rovatába, amelyben arra kéri az illetékeseket, építsenek zárdákat, ahova be lehetne dugni az engedetlen leányokat. Ágota tébolyultan jár-kel a villában és minden falra ráírja: „Kurcmáler Ágota és Csicsó János jegyesek."

Változás. A fiatalok elszöktek. Ágota egy szál ingben szöktette meg Janit. Éjfekete paripán száguldanak végig a Körúton. Ágota tartja a gyeplőt, a fiú vacogva kapaszkodik a lányba.

Ismét Csicsóék lakásán vagyunk. Az öreg Csicsó egyedül van otthon. Csend és békesség. Hit, remény és szeretet. Egyszer csak kicsapódik az ajtó, villámlás, mennydörgés, belép Kurcmáler főigazgató, bokáig érő, zárt fekete köpenyben. Arca sápadt. Szeme villámokat szór.

– Hol a lányom?

Újabb mennydörgés.

– A maga fia elszöktette a lányomat!

Mennydörgés. Vihar. Háborgó tenger. Gyermeke után vonító farkas.

Változás. Nagy szoba. Kettős ágy.

Félhomály. A szerelmesek az ágyra ülnek és csókolóznak. Az ágy felett harmatos fehér galambok keringenek, csőrükben rózsák.

– Szeretsz? – kérdi a fiú lázasan, keresztbeálló szemmel.

Ágota hátradől a párnákra.

– A tied vagyok – suttogja –, de előbb te is, én is elvégezzük az egyetemet, aztán megszerezzük a doktori, majd a kandidátusi címet, és ha majd te vállalati igazgató leszel és én professzor, akkor majd egymáséi leszünk...

– Úgy lesz, szerelmem – feleli a fiú, és imbolyogva feláll az ágyról.

– Hová mégy? – kérdi félig lehunyt szemmel a lány.

Csicsó Jani nem szól egy szót sem. Körbe-körbe szaladgál a szobában, majd felmászik a falra, eszik egy kis meszet,

aztán megnyugodva visszatér a lányhoz. Ágota csendesen alszik. Párnája alatt tankönyvek, logarléc, kémcsövek és görebek.

Változik a kép. Csicsóék lakása. A két apa békésen iszogat a konyhában. Az asztalon borosüvegek, falusi kaviár, száraz kolbász és paprikás osztriga.

– Éljen a haladó értelmiség! – kiáltja az öreg Csicsó, és homlokon csókolja a főigazgatót.

– Éljen a munkásosztály! – feleli Kurcmáler főigazgató magasra emelve poharát.

– Milyen jól megértjük egymást! – suttogja elérzékenyülten Csicsó. – Nem is tudom, miért haragudtunk egymásra, hiszen közös platformon vagyunk...

– Vajon hol lehetnek most a gyerekek? – siránkozik Kurcmáler.

– Nem is olyan gyerekek már azok a gyerekek... Megöregedtünk, édes egykomám...

Vállt vállnak vetve, dalolva mennek ki a szobából.

A következő képen láthatjuk, amint Ágota Janival, Kurcmáler főigazgató Csicsó munkással, a főigazgatóné a proletárasszonnyal csókolózik. Később mindnyájan megfordulnak. Hátukon betűk:

Mikes György

Esti szórakozásom

Egy idő óta komoly lelkitusát vívok önmagammal. Nem, kérem, nem komoly a dolog, de... Ez a „de” egész napon át gyötör és üldöz.

Többnyire reggel kezdődik. Átfutom a lapot, tanulmányozom a vezércikket, hogy ismerjem a nap feladatát és utána áttérek a nemzetközi helyzet eseményeire. Pionír becsületszavamra, a sportot utoljára hagyom.

Eljő az est, bekapcsolom a televíziós készüléket, rágyújtok, és egy csésze tea mellett ülök a karosszékben. És ekkor kezdődik a lelkitusa. Szinte fizikailag érzem énem kettéhasadását...

Első énem: Ne bomolj, hiszen olvastad a műsort. Unalmas.

Második énem: Tudom, de mégis. Hátha megváltoztatják.

Első énem: Még mit nem! Hát ennél rosszabb is lehet?

Második énem: Sohase adjuk fel a reményt. Talán valami öreg filmet hoznak.

Első énem: Hahaha, öreg filmet akar látni...

Második énem: Lehet, hogy csak háromszor láttam a moziban...

Első énem: De itt elrontják a szövegolvasással... Ismerlek... megdühödsz... Szidni fogod őket...

Második énem: Lehet, hogy nem is filmet adnak...

Első énem: Hát akkor megismétlik azt, amit Prága tegnap adott, és amit ők maguk tegnapelőtt hoztak...

Második énem: Szörnyű alak vagy! Hát akkor mit csináljak?

Első énem: Dolgozni fogsz, kedvesem! Dolgozni!

Második énem: Igazad van. De mégis szeretném látni; hátha meglepnek valamivel...

Első énem: Nézd csak, összes barátaid dolgoznak, művelődnek, fejlődnek...

Második énem: Ez igaz, de nincsen televíziós készülékük!

Első énem: Mert okosabbak nálad. Nem hagyják magukat elvonni a munkától.

Második énem: Én is ezt fogom tenni. Holnaptól kezdve... Becsületsza...

Első énem: Ismerem már ezt a nótát! Holnap futballmeccs lesz...

Második énem: Hát akkor holnaputántól kezdve!

Ezalatt a képernyőn már elvonult az ötödik traktor, a tizedik panelház, és a termelőszövetkezeti tyúkok már a harmincadik szövetkezeti tojást tojják. Ásítozom, s ezért ezt mondom mindkét énemnek:

— Tudjátok mit, kedveseim! Ti csak veszekedjetek nyugodtan tovább, én addig kicsit szundizok.

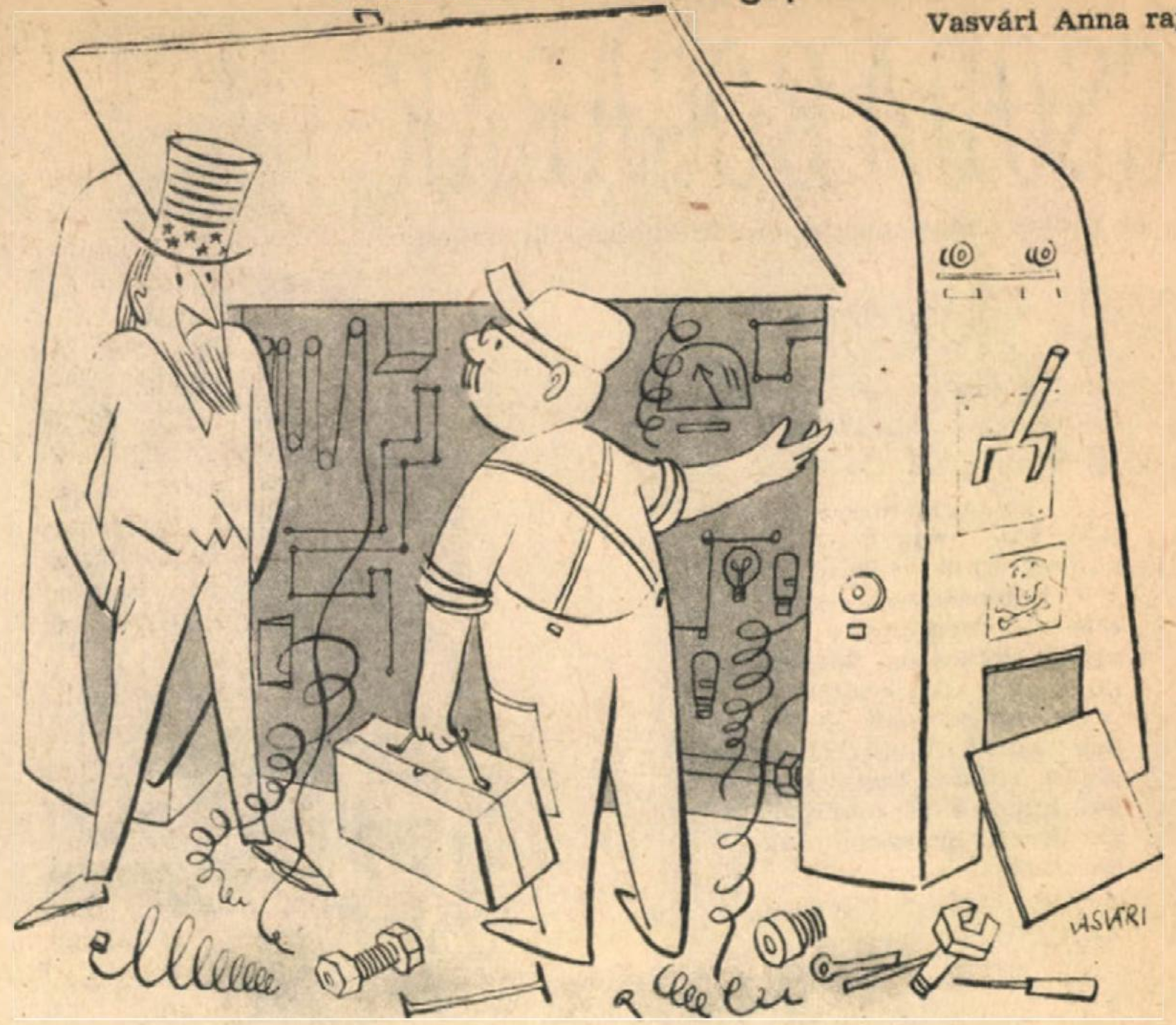
Elalszom és nyugodtan álmodom az igazak álmát. Másnap megismétlődik az egész elölről.

Štefan Sabo

Szlovákból fordította: **Elena Brendom**

Akadozik a szavazógép

Vasvári Anna rajza

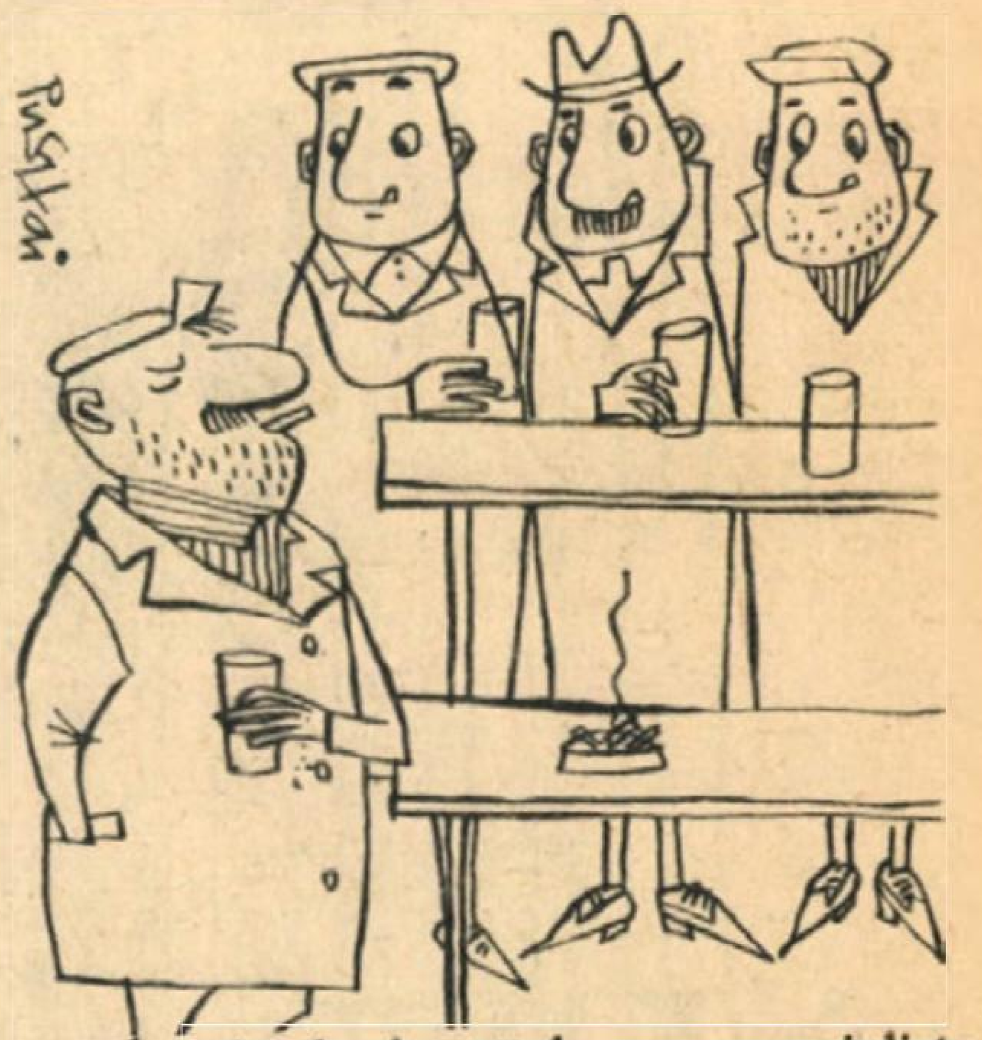
– Sajnos, már nem lehet bele alkatrészt kapni!...

Az új kalapdivat

Szervusz, drágám!

Büszkeség

– És téged bevettek egy szocialista brigádba?
– Igen! Hogy legyen kit megnevelni!

Vendégségben

– Nem kell félni tőle, csak játszik...

Babona

– Egyszer ezt is ki kell próbálni; hátha megnő...

Hegedüs István

CSODABOGARAK

(A művész most megjelent karikatúra-albumából)

„... a mindennapi élet tele van rendellenességekkel, különös figurákkal, bolondokkal, egzaltált emberekkel. Az olyan köznapi, normális, egyszerű emberek, mint amilyeneket Hegedüs ábrázol műveiben, olyan ritkák, hogy joggal lehet őket csodabogaraknak nevezni." (Az előszóból.)

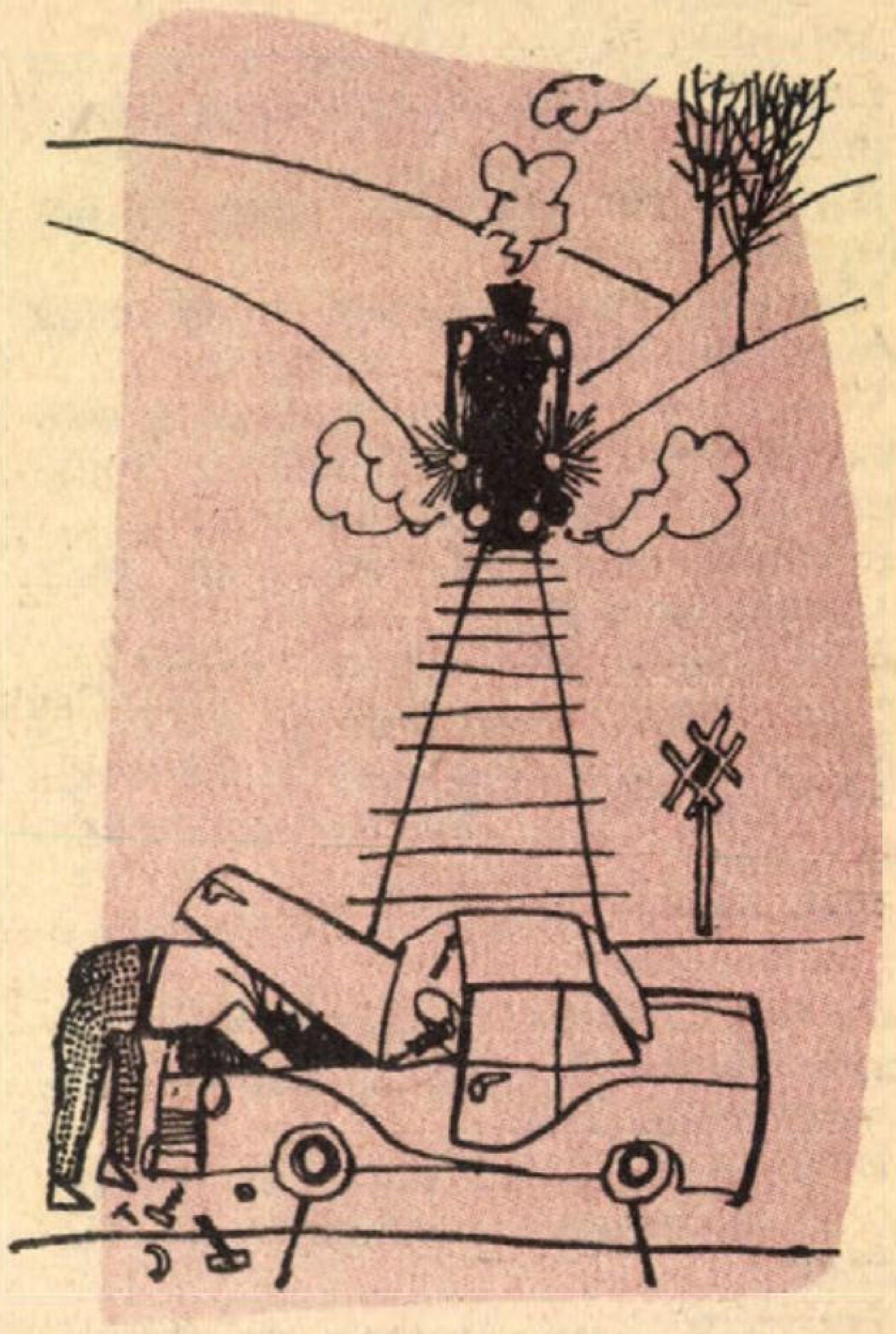
Utcasarkon

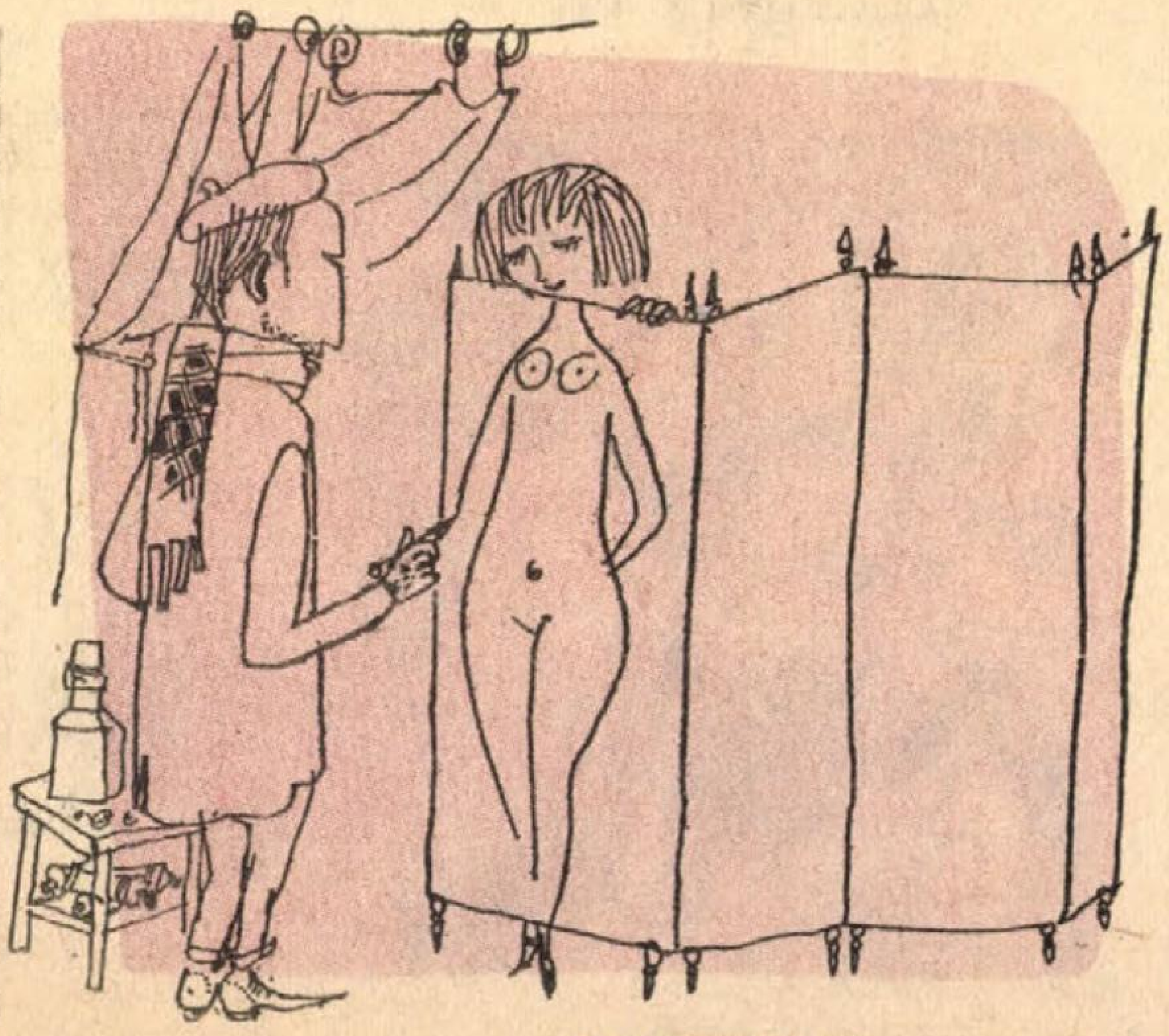
— Azt!

Majmok

Tanuló vezető

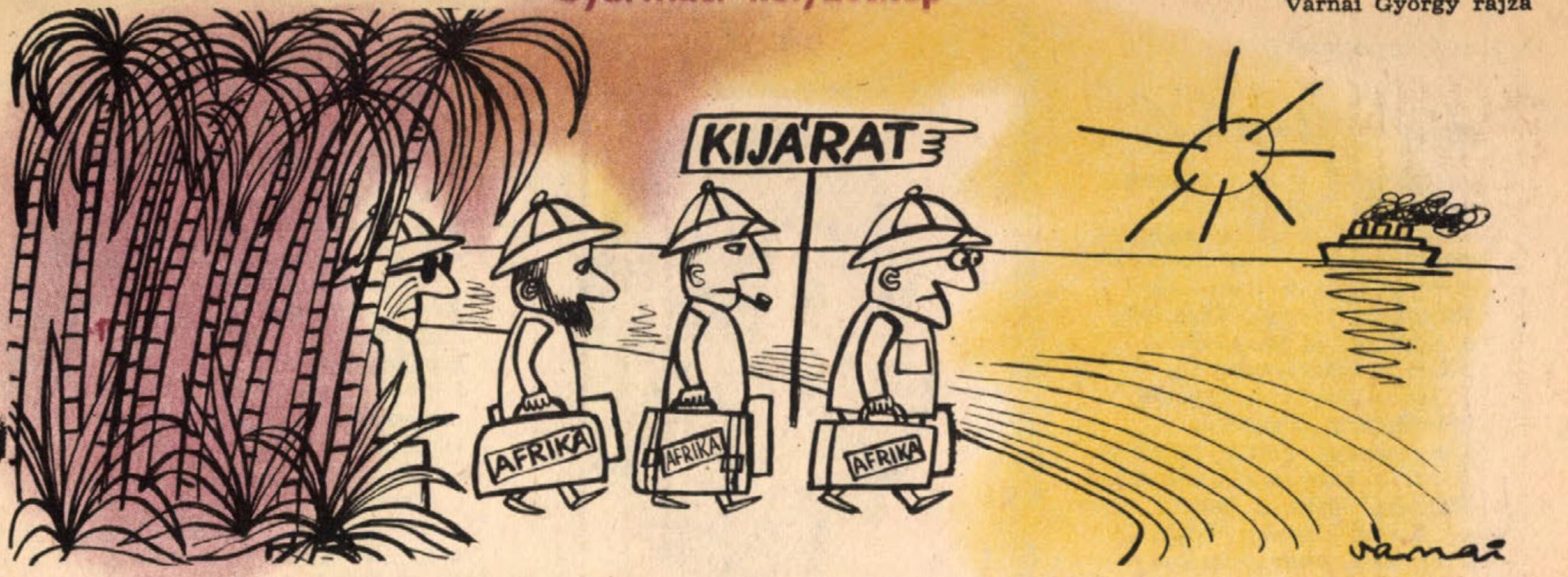
Akt-tanulmány

Sarkkutatók víkendje

Gyarmati helyzetkép

Várnai György rajza

Ketten beszélnek...

— Maga már egy hete látta a Szerelmem Hirosimát és még mindig nem írt róla cikket? Mivel tudja ezt magyarázni?

— Lusta vagyok.

— Aha. Lusta. Talán bizony nem tartja remekműnek?

— Tudja a fene. Tetszett is, nem is.

— Atyaisten! Én megsemmisülten, megtiportan, letörten jöttem ki a moziból. Engem ez a film megrázott, felrázott, összerázott. Én vinnyogtam, szűköltem, hörögtem, fuldokoltam, ziháltam tőle s maga nyeglén így szól: „tetszett is, nem is". Nem szégyelli magát? Mi az, ami nem tetszett benne?

— Hogy olyan szimbólikus. Olyan istentelenül szimbólikus. Nem is értettem mindenütt.

— Atyaisten! Én visítottam, lihegtem, bőgtem tőle, engem a földhöz csapott, felemelt, lesújtott, megdöbbentett ez a film és maga cinikusan azt mondja: „nem is értettem mindenütt". Mit nem értett, maga szerencsétlen? Mit tudott ezen a kristálytiszta csodán nem érteni?

— Emlékszik arra, amikor az a japán pasas megy az utcán este?

— Persze hogy emlékszem! Hogy megy! Mennyire japán! Milyen este! Ezt nem értette, maga idióta?

— Ezt értettem. Csak azt nem értettem, hogy közben mért mozog a balfüle? Talán nem vette észre, hogy a balfüle mozog?

— Hahahaha! Hogy nem vettem észre? Hiszen csaknem elájultam tőle! És maga ezt nem értette?

— Igen. Pontosabban: azt értettem még csak valahogy, hogy mért mozog a balfüle. Gondolom, az a bestia nagyon kifárasztotta. Hanem, hogy mért nem mozog a jobb füle is? Maga ezt is értette talán?

— Kis csacsim.

— Szóval...

— Nem gondolt arra, hogy ez egy békeharcos film?

— Csakugyan. Most, hogy mondja, rémlik valami.

— A fül mozgatásával a rendező érzékeltetni akarta azt a hatást, amit a férfi világszemléletének kialakulásához hozzájáruló érzelemvilágának válságos állapotára tett. Most már érti?

— Így már persze.

— Azt nem vette észre, hogy a férfi balfüle mindig akkor mozgott, amikor a jobblábával lépett egyet?

— Csakugyan. És vajon miért?

— Ritmus! Ritmus! Ritmus, te botfülű! Ez a film zene, ez eposz, ez vádirat, ez jegyzőkönyv, ez minden!

— Pecsétnyomó is?

— Pecsétnyomó is.

— Ciroksöprű is?

— Ciroksöprű is.

— Lámpabél is ez a film?

— Az is. Nem olvasta a tegnapi újságban Kapor Bálint cikkét, amelyben a szerző kimutatja, hogy ez a film minden?

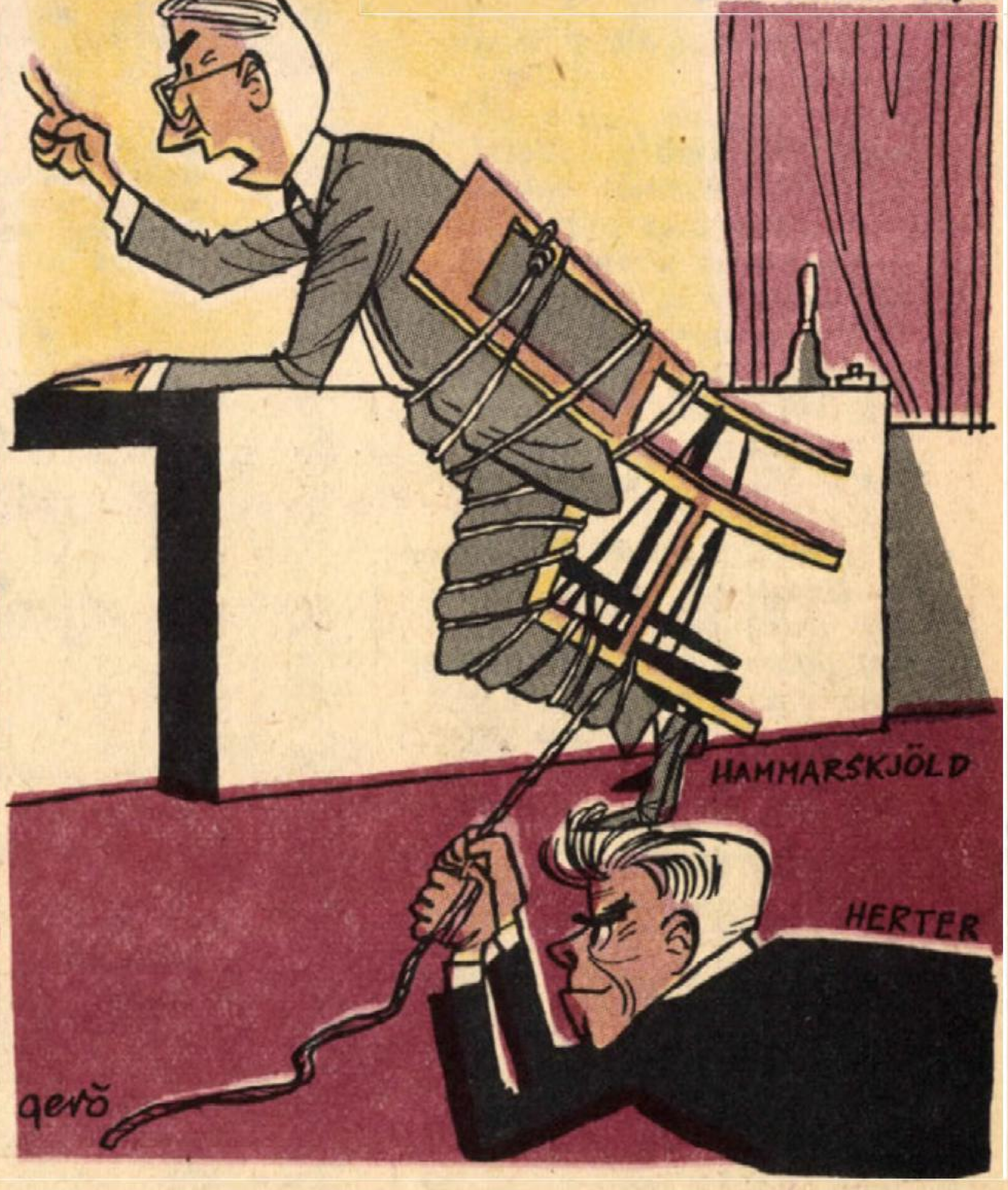
— De olvastam. Ki az a Kapor Bálint?

— Én vagyok. Mit csodálkozik? Nem mindenki olyan lusta, mint maga.

Tabi László

Nemes lekötelezettség

Gerő Sándor rajza

– Ameddig megbizatásom le nem jár, nem távozhatom a főtitkári székből!

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Jaj, ez a szimpla olyan erős, hogy szívdobogást kaptam tőle!

Jefim Csepoveckij

A zsiráf és a görény

A zsiráfnál volt a görény
nemrégen fogadáson,
s így szólt: — Kérlekalássan,
nagyon sok furcsát tudok én!
Pletykálnak, kritizálnak,
faragnak, fúrnak, kisapám,
a nevüket is mondanám,
félek meghallanának.
Füledbe súgnám, öregem,
bizalmasan, stikában...
De magasan van a füled
Fent, a sztratoszférában...
Rábólint erre a zsiráf:
— Ilyent szívesen hallok,
s ha kell, akár lehajlok!

A méz és a só

Tíz évig szolgált a medve
a méz-kaptárok mellett,
s az elefántok úgy vélték,
hogy tőle több is tellett.
Nagyobb poziciót neki!...
A só-szakmába tették
— tudniillik a medvét —,
bár ő a mézet szereti.
Ihletve zengték már sokan
ezernyi röpke dalban:
meglehet élni boldogan
a magasságos sóhivatalban.
Nagy állás, szép, nagy fizetés,
előkelő barátok...
S a mackó mégis így zokog:
— Hajaj, de ver az átok!
Jól nézek én ki, hisz' a só
konyhámra nem sokat hoz,
nem méz a só, a mindenit,
ez nem ragad a mancshoz...

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Olvasóink írják

(Más lapok mintájára mi is foglalkozunk három érdekes típusú olvasó panaszával, kívánságával — annak illusztrálására, hogy van még hiba — az olvasók igényei körül is...)

1.

L. P. írja: „Lakásomtól az egyik villamosmegálló 300, a másik 400 méterre van. Kérem a villamosvasút vezetőségét, hogy ha egyelőre nem is mind a kettőt, de legalább az egyik megállót helyezze át a lakásom elé. Pozitív tudomásom van arról, hogy fővárosunkban legalább ötvenezer olyan ember él, akinek a lakása előtt áll meg a villamos. Amíg nem kerülök én is közéjük, nem hiszek az egyenlőségben!"

2.

„Egyedülálló, nem nagyétkű ember vagyok, s így egy doboz szardínia vacsorára sok nekem. B. lapjuk nyilvánosságán keresztül kérem az illetékeseket, hogy a közértek a $^1/_2$ vaj, és a félbe vágott fehér kenyér mintájára $^1/_2$ doboz szardíniát is árusíthassanak!"

Kishas Kelemen."

3.

„Köztudomású, hogy nyaranta többen járnak kirándulni Pomázról a Szabadsághegyre. Én is egy évben legalább kétszer fel- és odakerekedek. A kirándulóknak azonban nagy kényelmetlenséget okoz, hogy a fogaskerekű csak a Városmajorig jár, s így csak kétszeri átszállással közelíthetem meg. Kérem a főváros vezetőségét, hogy az ország tizenkilenc megyéjének lakossága érdekében hosszabbítsa meg a fogaskerekű vonalát Pomáz, Pite utca 9-ig.

Egy turista."

FÁY ANDRÁS MESÉI

Éppen száznegyven esztendeje annak, hogy megjelentek „Fáy András eredeti meséi és aphorizmái". Ez a tehetséges férfiú bámulatosan sokoldalú közéleti tevékenysége mellett (kora ezzel a tréfás címmel ismerte el: „A nemzet mindene") — írt regényeket, színdarabokat is — és ezopuszi példákat követő meséket. Ezek a mesék, bár azóta közel másfél évszázad telt el, még mindig nagyon aktuálisak.

A szamár

A szamár irigyelve szemlélte, mint vala ura előtt egy angol paripa kedvességben.

– Ah! Most értem én – így szóla szokatlan víg szökéssel –, mi hibázik nekem? Az átkozott nagy fülek, az ormótlan legyezők tesznek engem mások előtt utálatossá.

Ballag azonnal, s nyüzsög a juhászon, hogy ocsmány füleit s farkát vagdalja el.

– Ó, jámbor – felel az –, nem füled, nem farkad a te árulód, hanem az, hogy szamár vagy.

Czifra köntös fityeg az uracskán, szépen fütyöl, dalol, tánczol: de a kalap tököt fedez.

(Honnan ismerte ilyen jól a mai jampecet?)

Az időpróféta

A szamár elordította magát.

– Eső lesz-e, vagy szél, jó szolga? – kérdi a juhász tőle.

A füles semmit se tudván a prófétaságról, oly képet csinált urára, mint aki éppen prüsszenteni akar.

– Már hogy idő lesz, gazdácskám, annyit mondhatok – felel végre bölcs komolysággal a juhásznak.

(Címzett: a Meteorológiai Intézet.)

Haydn

Haydn, amint mesterművét, „A teremtés"-t először adta, a darab sokaknak nem tetszett. – Mi ízesebb hús – így szóla a virtuóz – a fáczánnál? Mégis két neme az embereknek nem eheti: a fogatlan, aki nem rághatja, s a rossz gyomrú, aki nem emésztheti.

(Cseréljük ki a Haydn nevét Bartókra. Ma sincs másképp.)

Prücsök és vakondok

Az éhes prücsök befúrta magát a gazdag tárú vakondhoz.

– Az egész világ hirdeti hallásod finomságát – szól hízelkedve hozzá. – Benned, reménylem, maecenásra találok: engedd, hadd űzzem énekeddel unalmaidat.

Elkezdé ciripelését, de a vakondok:

– Hagyd el, barátom! Hagyd el – szól fület dugva az éneklőnek –; éppen mivel finom a hallásom, nesze, fizetek azért, hogy nekem ne énekelj többé.

(Így volnánk mi a Wurlitzerrel...)

A varjak gyűlése

A varjak gyűlést tartottak. – No, mit végeztetek? – kérdé egyik visszatérőt a szarka. – Azt, hogy a jövő gyűlésen fogunk végezni.

(Fáy uram! Honnan ismerte, kegyelmed ilyen jól a mai értekezleteket?)

Sz. D.

Vannak fegyelmezett emberek, akik hajlandók a hivatalos szóalkotásokkal élénkíteni nyelvezetüket. Mint például az a vevő, aki a Közértben így fordult a kiszolgálóhoz:

– Kérek tíz deka kolbászféleséget pékáruval.

*

Legutóbb megemlékeztem a brazíliai kávéízű szappanról, s bátorkodtam megjegyezni, hogy mi még csak a szappanízű kávénál tartunk. Mint várható volt, a brazil külügyminisztérium nem tiltakozott, de a Rosenberg-házaspár u. 13. szám alatti 5530-as Édestej-eszpresszó igen. Felhívták a figyelmemet hibáimra, s anélkül, hogy a szappan egészségügyi fontosságát lebecsülték volna, határozottan állították, hogy náluk a kávé nem szappanízű, amit különben egy szóval sem állítottam. Én – most már megmondhatom – a XXXVIII. kerületi Pleisztocén utca és Elektron tér sarkán levő Influenza-eszpresszó kávéjára céloztam, amely tényleg szappanízű volt. Annyit elismerek, hogy a szappanízű kávé legföljebb viccnek jó, de kávénak semmiesetre sem.

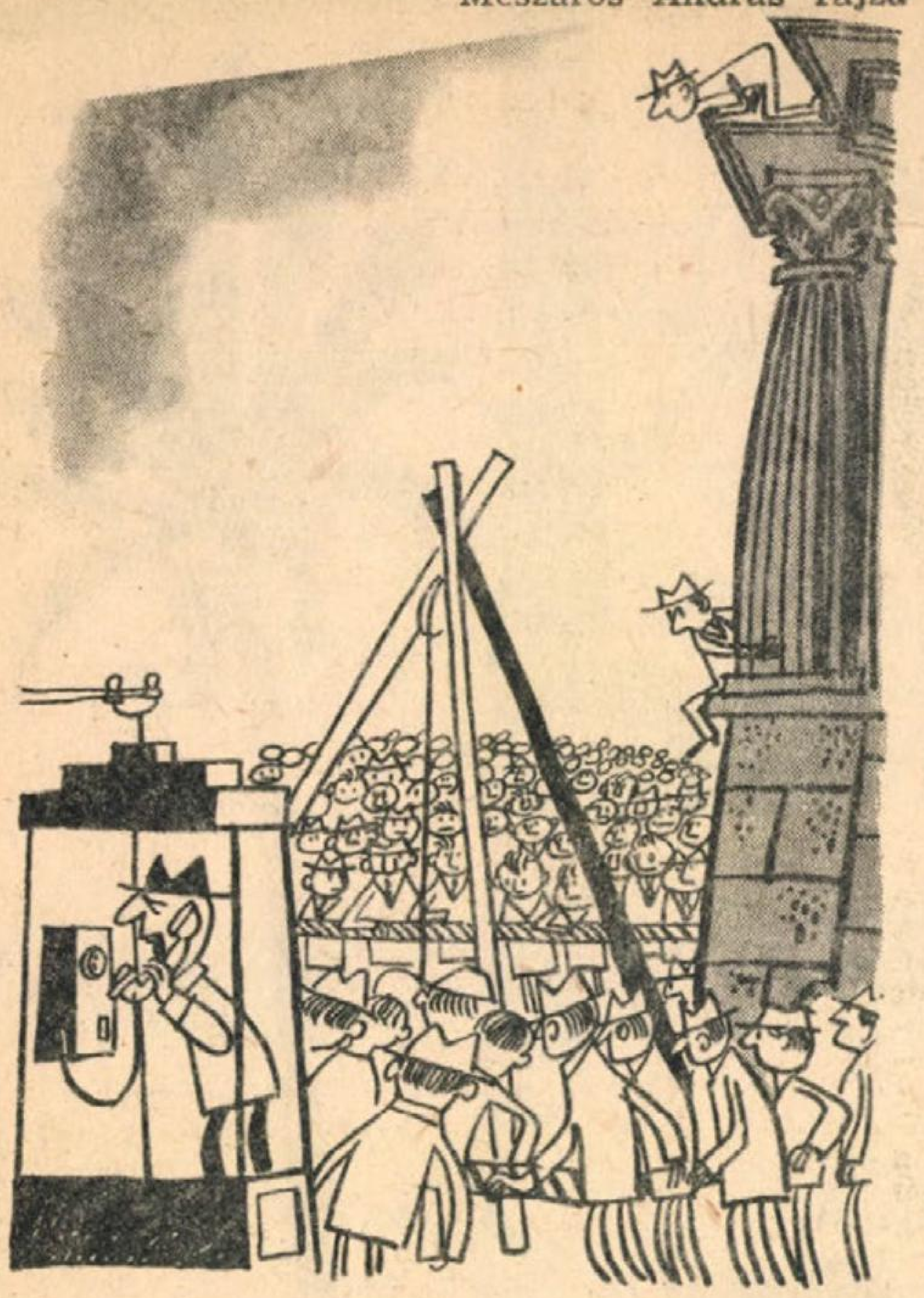
*

E hír valódiságáért nem vállalok felelősséget: A Filmmúzeum előcsarnokában verekedés tört ki két csoport között. Az egyik tábornak tetszett a Szerelmem, Hirosima, a másiknak nem.

f. l.

A Nemzetinél

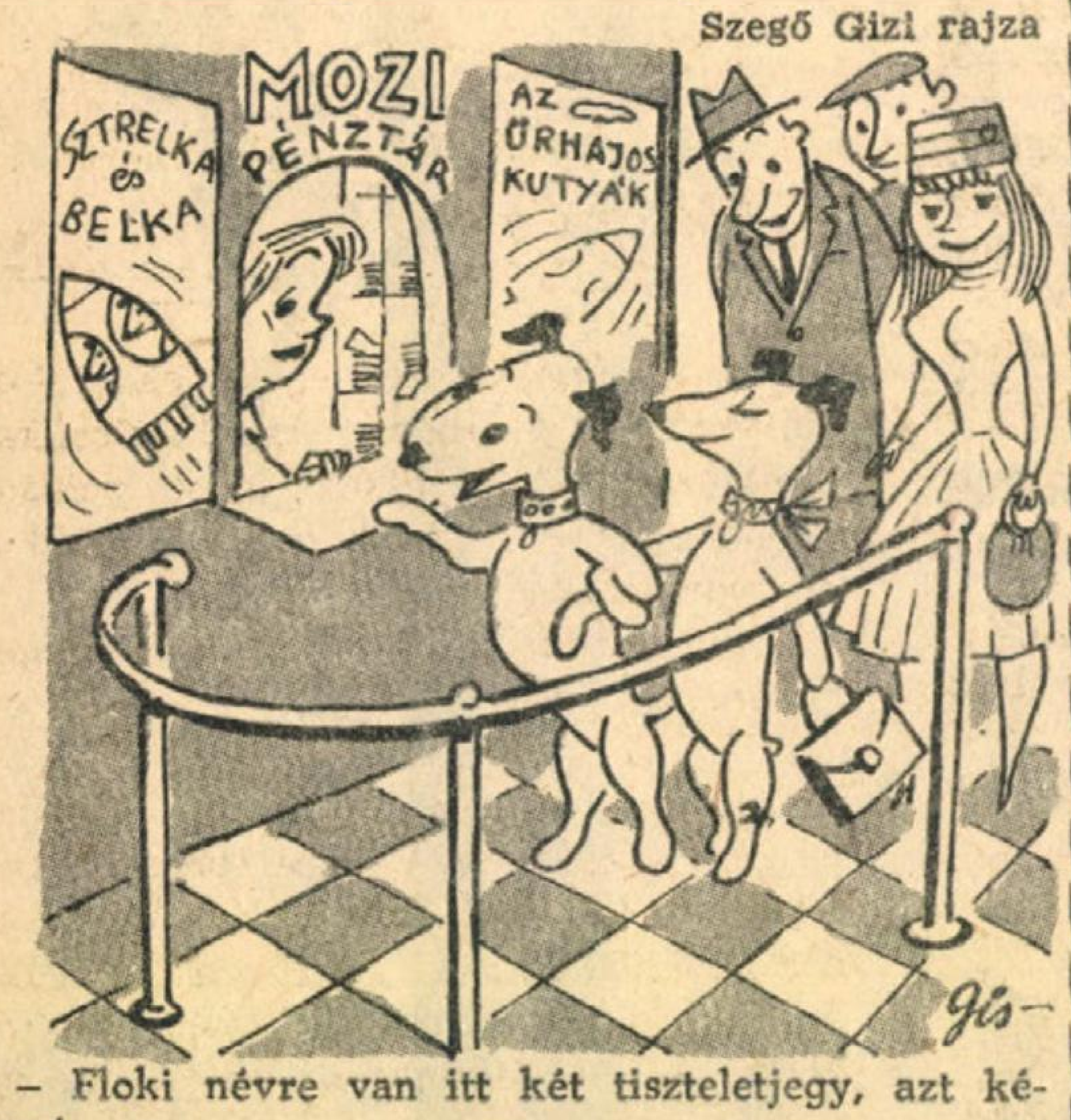
Mészáros András rajza

– Halló, fővárosi tanács? Igazán felháborító! Miért nem gondoskodnak ülőhelyekről?!

Film készült a világűrutas kutyákról

Szegő Gizi rajza

– Floki névre van itt két tiszteletjegy, azt kérem!

Akit idegesít az érdeklődés

Schwott Lajos rajza

A természet feletti

A szokásos szombat esti feketénél, a sonkás és májas szendvicsek mellett a közlekedés és a kiskereskedelem packázásairól folyt a társalgás. Az apró süteménynél már áttértek az FTC és MTK helyzetére, a televízió egyes műsorszámainak szenvedélymentes taglalására. A feketekávénál finomabb szellemi és szellemfeletti jelenségekre fordult a szó.

– Akármit is mondtok – kezdte beszédét tűnődve Harkály, a maszek karmattyú-atyar készítő kisiparos és hosszú ujjaival álmatagon végigsimitotta deresedő halántékát –, vannak dolgok, amelyek előtt a gyarló emberi ész megtorpan, és nem akad magyarázatra. Hallgassátok meg esetemet a Karmattyúatyar Tömítő Készítő gyárral. Most ősszel nagyobb tétel karmattyúatyarra kaptam megrendelést, igen kedvező fizetési feltételekkel. Érthető hát, ha szorgalmaztam, hogy mielőbb legyártsam és leszállítsam a karmattyúatyarokat. Igen ám, de hiányzott a karmattyúatyar egyik leglényegesebb alkotóeleme, hogy úgy mondjam a karmattyúatyar szíve. A karmattyúatyar-tömítő.

A Karmattyúatyar-Tömítő gyárnál szoktam beszerezni ezt a cikket. De csak akkor adhatják el maszeknak, ha nem felel meg teljesen a szabványnak, és így az állami ipar nem tart rá igényt. Felkerestem a gyárat. Kérdésemre, Lestyák Tihamér, az anyagértékesítő, sajnálkozva tárta szét karját: „Van ugyan raktáron nagyobb tétel karmattyúatyar-tömítő, de épp 8 centiméter hosszú, 3 milliméter széles, reszelt alumínium födémmel és ha földobjuk fehér, ha leesik sárga. Vagyis teljesen megfelel a szabványkívánalmaknak. Így nem adhatjuk el Önnek."

– Mit csináljak? Az idő sürgetett. Bizonnyal tudjátok, hogy szigorúan az anyagelvűség alapján állok, de kínos helyzetemben így fohászkodtam: 200 forintot adok szent Antalnak, ha valamilyen módon karmattyúatyar-tömítőhöz jutok.

– Rövid idő múltán újra felkerestem Lestyákot. A válasz változatlanul a régi volt! Már csak 3 nap választott el a határidőtől. Nemcsak hogy nem jutok megérdemelt nyereségemhez, de még kötbért is fizethetek! Kétségbeesésemben 100 forinttal srófoltam feljebb a szent Antalnak ígért adományt. Változatlanul semmi. Látogatásomkor Lestyák megint csak sajnálkozva tárta szét karját. Az idő, közben kérlelhetetlen lépéseivel haladt kiszabott útján. Már csak egy nap hiányzott a terminusig. Tönkrement ember vagyok, ha nem tudok szállítani! A szorongatottság órájában még bensőségesebb kéréssel fordultam

szent Antalhoz, ugyanakkor 500 forintra emeltem fel a felajánlott fogadalmi összeget.

– És szent Antal csodát művelt! Az előző nap még kifogástalan szabvány karmattyúatyar-tömítőből másnap reggelre, virradóra szabálytalan karmattyúatyar-tömítő lett! Noha szemre semmit sem változott. És így Lestyák eladhatta nekem és én nemcsak hogy megmenekültem, de tisztes haszonra tettem szert!

A karmattyúatyar készítő kisiparos elhallgatott. A társaság is megilletődötten, szótlanul szürcsölte feketéjét. Mindenki a Természet-feletti, a Megmagyarázhatatlan szárnya suhintását érezte a levegőben.

Gömör, a társaság egyik tagja jegyezte meg csupán néhány perc múltán: – És megadtad az 500-at?

– Természetesen megadtam!

– A perselybe csúsztattad?

– Nem. Odaadtam Lestyáknak és megkértem, hogy továbbítsa Szent Antalnak . . .

Kertész Magda

Második műszak

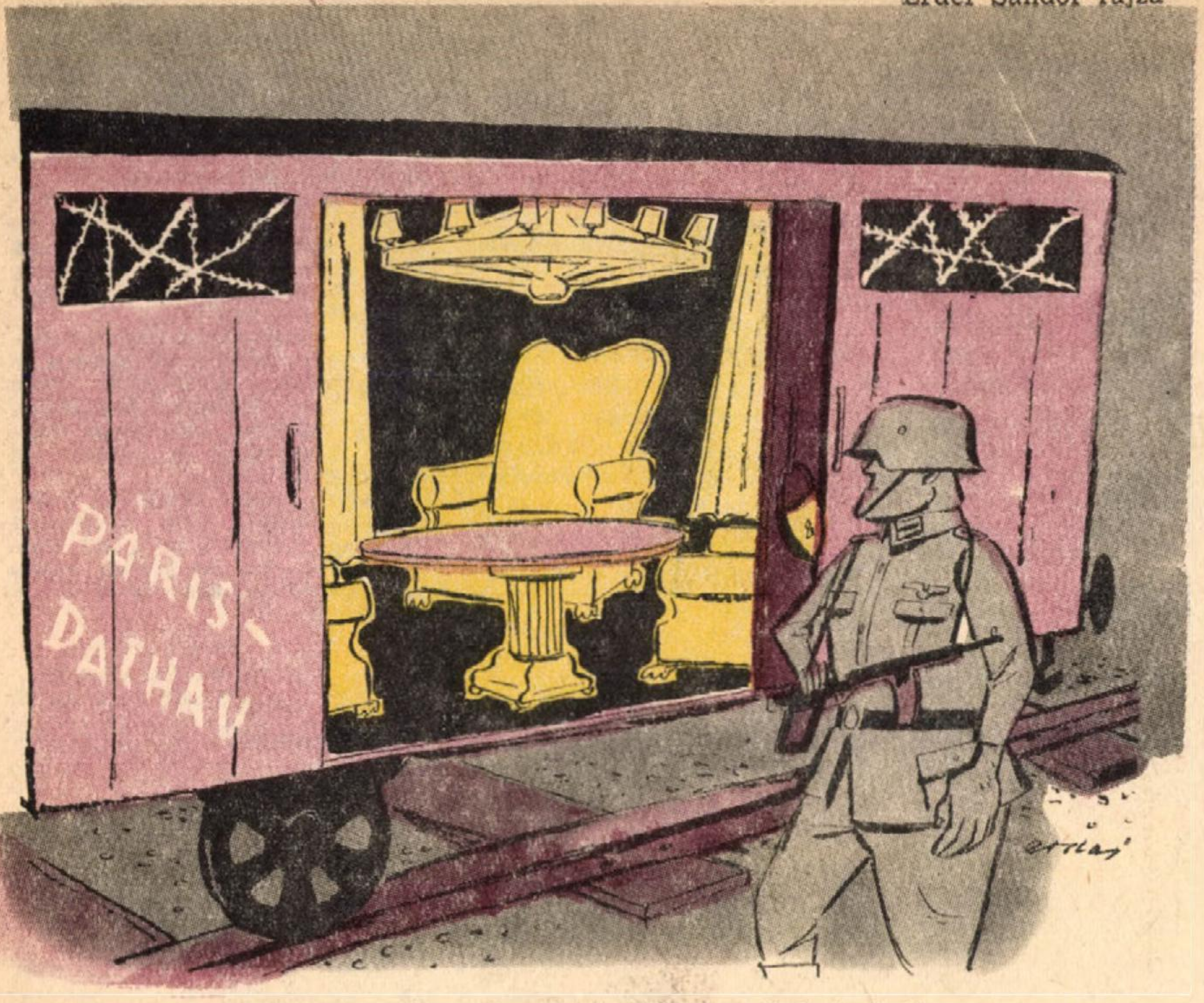
Mészáros András rajza

Pusztai:
KELETI CSEMEGE
Rajzok Egyiptomból
SÉTA A NILUSPARTON
-Tessék már venni valami Egyiptomi emléket!
Csak a kis fehér csacsi hagyja magát fényképezni...
DEFEKT?
Nem. Csak letérdel a teve.
SZÉPSÉGVERSENY
Egy 4000 éves és egy 20 éves lelet
Coca Cola
Nagy és kis piramis
DATOLYAVÁSÁR
-Felszaladok a hiányzó öt dekáért.

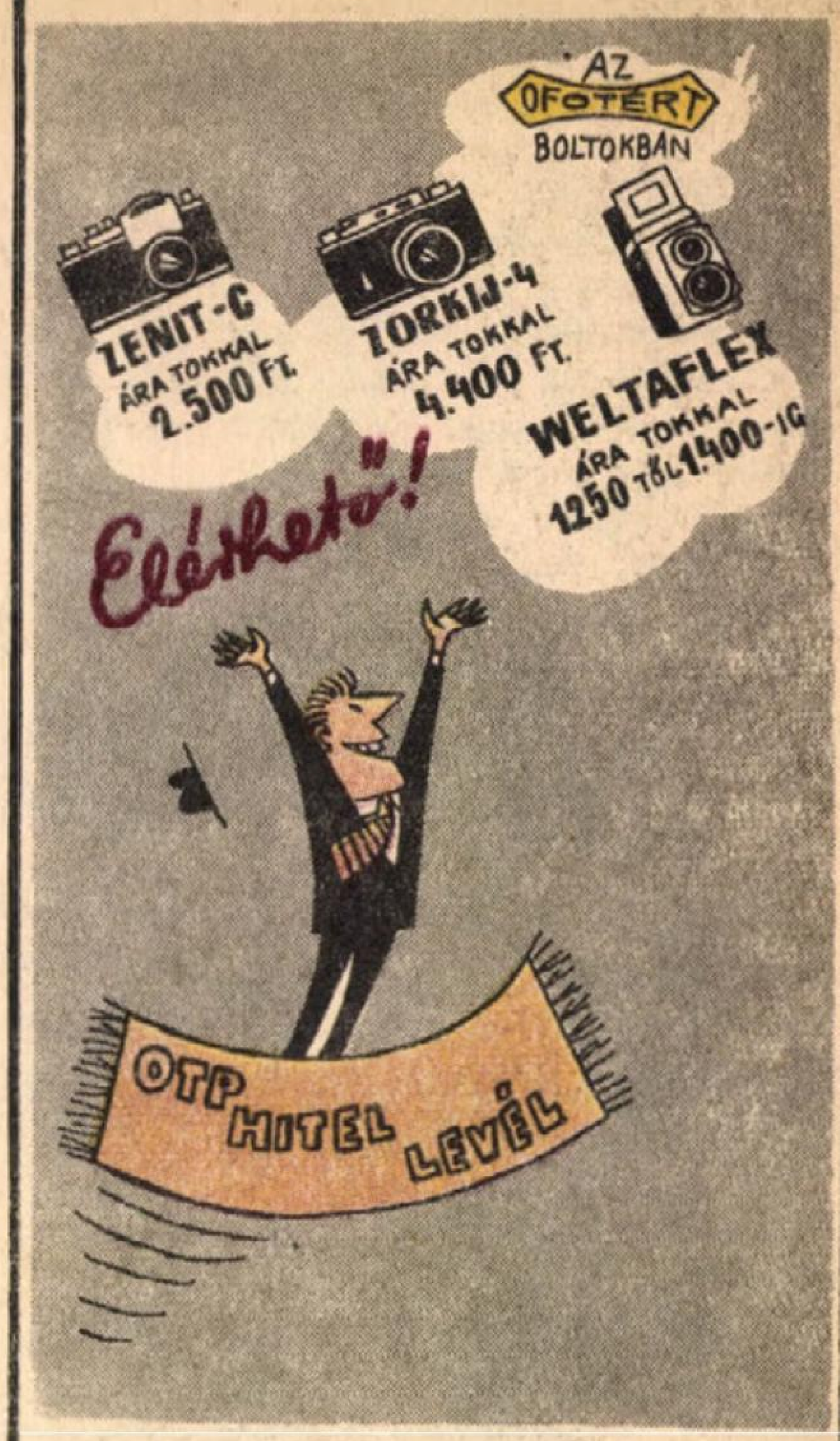
Elképzelésünk

Erdei Sándor rajza

A német—francia tárgyalások szinhelyéről

E heti hirdetésünk

VIRÁGSZEDÉS

János: Menjünk ki a zöldbe, Ibolyka! Olyan gyönyörű, tavaszi idő van!

Ibolyka: Jó, menjünk! Imádom a természetet! Jaj de jó, jaj de jó! *(Tapsikol)*

(János és Ibolyka megjelennek a zöldben, kéz a kézben. János a karján egy plédet visz, hogy legyen mire leheveredni. János ettől a leheveredéstől sokat vár. Ibolyka észre sem veszi a plédet, a természetet nézi naiv rajongással.)

Ibolyka: Nézd, Jancsi, hát nem gyönyörű! Milyen sötétek ott a hegyek és az ég olyan kék, hogy az már nem is valószínű ... Látod?

János: Látom. *(Átöleli a lány derekát.)*

Ibolyka (sikongat): Nézd azt a kis nyárfát! Azokat a világoszöld, gyönge leveleket, a sötét háttérben ... Nem isteni?

János: Isteni. *(Kigombol két gombot a lány blúzán és megcsókolja a nyakát.)*

Ibolyka: És mit szólsz ahhoz az öreg tölgyhöz? ... Milyen göcsörtös, milyen száraz ... Nézd, nem olyan, mint egy japán festmény?

János: De. Egészen olyan. *(Megcsókolja a lány fülét, majd a száját.)*

Ibolyka (ellöki a fiút): Odanézz! Mátyás madár! Vagy, várj csak ... Nem is Mátyás madár, hanem szarka ... Vagy gébics? Mit gondolsz?

János: Gébics. Biztos, hogy gébics. *(Magához szorítja Ibolykát és belemarkol a hajába.)* Ugye, jó itt? *(Különböző manőverekbe fog.)*

Ibolyka (felsikolt): Mókus! Odanézz, ott, azon a fán ... Nem látod? Jaj, de édes kis mókus ...

János (komoran): Te vagy az édes kis mókus! Te ...

Ibolyka: Pszt! Elriasztod a mókust ... Na, látod, már el is tűnt ... Hallod a harkályt? Nézd, ott van ... Látod? Arra nézz, amerre az ujjam mutat ... De édes! Ott van azon a cserfán!

János: Nem látom.

Ibolyka: Persze hogy nem látod, mert a nyírfát nézed ... Más a cser és más a nyír ...

János: Nem ülünk le? *(Késziti a plédet.)*

Ibolyka: Hány évig élek, kakukk madár? *(Hallgatja és számolja a kakukk szavát.)*

János: Nem ülünk le? *(Bontja a plédet.)* Itt olyan jó csend van ... Távol a világ zajától ... *(Átöleli a lányt.)*

Ibolyka: Nézd, de gyönyörű rét van ott ... Gyere, fussunk ... *(Kéz a kézben futnak vagy másfél kilométert, János már majdnem összerogy, Ibolyka gyöngyözően, ezüstösen kacag.)*

Ibolyka (kifulladva megáll, szívére szorítja kezét): Jaj, de jól érzem magam ...

János: Én is. *(Át akarja ölelni a lányt, de az hirtelen leguggol.)* Mi az, mit találtál megint?

Ibolyka: Szegény szarvasbogár ... Nézd, az egyik lába nyomorék ...

János: Hat lábból egy nyomorék! Már az is baj?

Ibolyka: Ne légy gonosz ... Eltesszük az útból, hogy el ne tapossa valaki ...

János: Nem ülünk le? *(Csomagolja a plédet.)*

Ibolyka: Mi lehet az a piros bogyó? De gyönyörű! Törjünk egypár gallyat.

János (dacosan kibontja a plédet és lefekszik): Én leheveredek. Elfáradtam ... Gyere ide mellém ... *(Ravaszkodik)* Nézzük a felhőket. *(Abban a pillanatban, ahogy Ibolyka lefekszik, a fiú átöleli és megcsókolja.)*

Ibolyka (felül): Nézd, mennyi margaréta ... Imádom a margarétát ... Gyere, szedjünk virágot ...

János: Nem szeretek virágot szedni ... Szaporátlan dolog ... *(Komoran cigarettára gyújt.)*

Ibolyka (ujjong): Szarkaláb! Harangvirág! Nefelejcs! Istenem! *(Felszökken, lekuporodik, kacag, űzi női mesterségét.)* Gyere már, szedjél te is, ne légy olyan kedélytelen ...

(János kelletlenül feltápászkodik és unottan tépdesi a virágokat. Ettől a naptól kezdve minden héten kimennek virágot szedni, pléddel. Télen összeházasodnak. Az első szép tavaszi napon újra kirándul a fiatal pár. Ezúttal Ibolyka viszi a plédet, s leteríti, ahogy a rétre érnek.)

Ibolyka: Ez a mi rétünk ... Emlékszel? *(Leheveredik.)*

János (mellé ül és rágyújt): Mennyi szép margaréta!

Ibolyka: Csókolj meg!

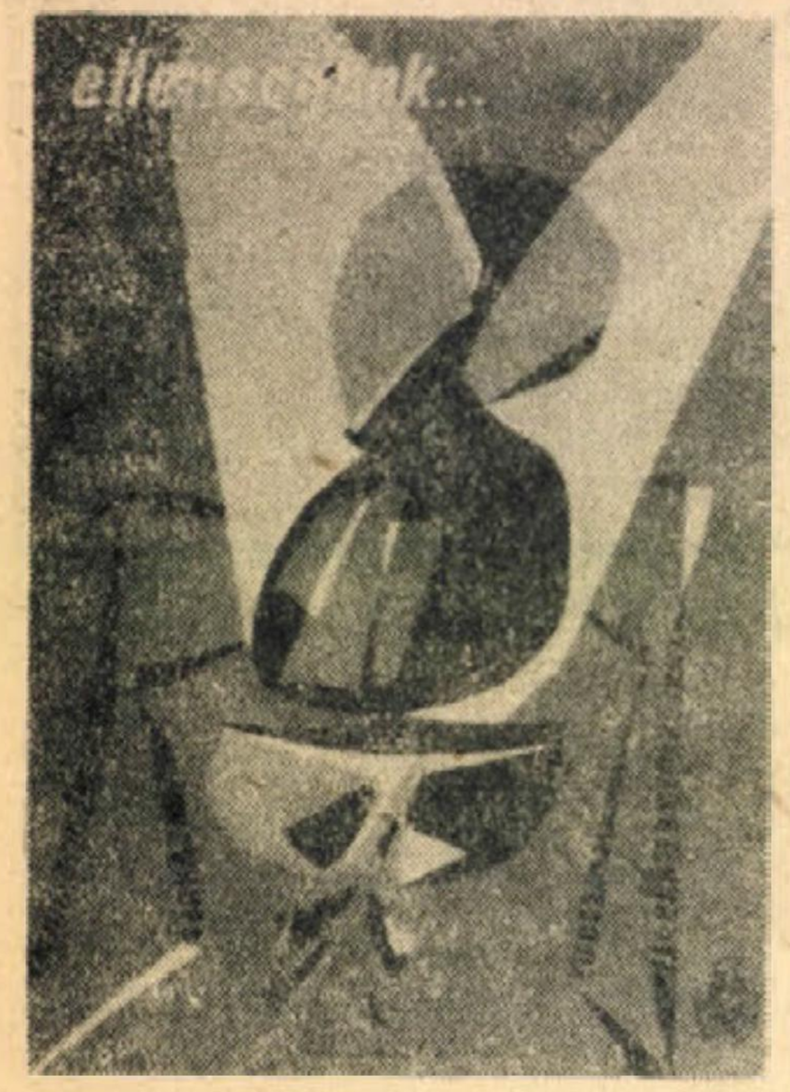
(A fejük fölött elrepül egy mátyásmadár vagy szarka. De lehet, hogy gébics.)

Gádor Béla

Le a bürokráciával

Ki az ellenségünk?...

Ismeretségünk egy zsúfolt villamoson kezdődött, kétmegállónyi rövid távon. Ő egy oktatni akaró plakát volt, én meg egy okulni vágyó utas. Először szabadszemmel próbáltam okulni róla: nem ment. Feltettem az okulárét, de így is csak a villamos ment. A szövegrészből ugyan sikerült megtudnom, hogy „ellenségünk", de hogy ki, mi és miért ellenségünk, azt a plakáton szanaszét szórt színes pamacsokból nem sikerült megállapítanom. Pedig meresztettem a szemeimet erősen, mert szerettem volna megtudni, hogy kik az ellenségeim. Gyengék a szemeim, morfondíroztam magamban a leszállásnál.

Néhány nap múlva egészségi állapotom helyrebillentése érdekében felkerestem a Trefort utcai orvosi rendelőintézetet, ahol a második emeleti váróteremben egylátásra felismertem az én nagyított oktató ismerősömet: a villamosban látott pamacsos plakátot. De itt már nem volt egyedül. Ikertársával függesztették ki közszemlére, hadd okuljanak belőlük a betegek. Megint elővettem az okulárét, és megint megnéztem hosszában, keresztben, lentről felfelé, fentről lefelé, de sem neki, sem az ikertársának a mondanivalóját nem sikerült megértenem. Odamentem hát a betegLapokat rendezgető kartársnőhöz és illedelmesen megkértem: mondja meg már nekem, mire akarnak minket kioktatni a különleges plakátok.

Válasz helyett az alábbi kérdőívet csúsztatta a kezembe:

1. Mi látható az 1. sz. képen? (A megfelelő szót húzza alá.) Rakéta, mértani test, léggömb, szilva, szputnyik, labda, lándzsa, alma, reflektor, légy, napernyő, darázs, víz, földgömb, bacilus, csendélet, vagy ...
2. Mire tanít az 1. sz. kép?
3. Tetszik-e Önnek az 1. sz. kép? Igen — nem.
4. Mi tetszik Önnek az 1. sz. képen?
5. Mi nem tetszik Önnek az 1. sz. képen?
6. Mi látható a 2. sz. képen? Színfolt, atomrobbantás, szivárvány, lepke, mértani ábra, csendélet, légy, divatos ruha, Napóleon sisakja, kórokozó, kerékpár, napszemüveg, hernyó, őszi táj, bacilus, darázs, tojás, gomba, kasza, vagy ...
7. Mire tanít a 2. sz. kép?
8. Tetszik-e Önnek a 2. sz. kép?
9. Mi tetszik Önnek a 2. sz. képen?
10. Mi nem tetszik Önnek a 2. sz. képen?
11. Iskolai végzettsége:

Ebből a 11 pontos kérdőívből kínos pontossággal kiderült, hogy a plakátok forgalombahozói, ott fenn, az Egészségügyi Minisztérium Felvilágosító Központjában, maguk is rádöbbentek arra, hogy ezek a rejtfoltos plakátok értelmetlenek és érthetetlenek.

Dehát akkor miért nyomtatták ki?

Bernáth Ede

Lánc, lánc...

A vállalati motorkerékpár segítségével eddig ellenőrizni tudtam termelőszövetkezeteink építkezéseit. Ezt az igen fontos munkát az én jobb sorsot érdemlő „Danuviám" ma már nem elősegíti, hanem hátra.

— Rossz a láncom — püfögi fenékrázó berregéssel.

— Türelem, drága jó egymotorom, türelem!... Veszek én neked egy olyan láncot, hogy még azok a széllel bélelt kerekeid is láncra perdülnek tőle! — mondom én.

Ezt a könnyelmű ígéretet először még júliusban tettem a Danuviának, de sajnos, még máig sem tudtam beváltani. Pedig futottam lánc után annyit, hogy még a lábam is megdagadt tőle.

Kedves Ludas Matyi! A használhatatlanná vált motorom nevében kérdezd meg az illetékeseket: hol és mikor lehet ezt az örökös hiánycikket megszerezni?

Fodor Ferenc
műszaki ellenőr
Makó, Kölcsey u. 6.

Őszi gondok

A napokban fejeződött be otthonomban a szobafestéssel egybekötött őszi nagytakarítás, aminek én rettentően örültem, mert ezzel egyidőben megszűntek kellemetlen megbízatásaim. Ugyanis a takarítási idő minden napjára kaptam a feleségemtől egy-egy, zsebhez álló feladatot. Hol festéket, hol padlópasztát, hol szeget, hol meg fregolikötelet kellett díjmentesen hazaszállítanom. Ezeket az apróságokat zsebpénzem megcsonkítása árán úgy ahogy sikerült határidőre leszállítanom, de az utolsó napra eső megrendeléssel még ma is adós vagyok.

Adósságom a következő: 10 db egyszeges képakasztó, 2 db fregolicsiga, 1 db Kukta-főzőhöz való gumibetét.

Ezeket a hiánylistára csúszott és a háztartásban nélkülözhetetlen cikkeket, mint már említettem, ezideig még nem sikerült hazaütemeznem. Pedig olyan lelkesen koptattam a vas-edényboltok küszöbét, mintha azok egytől-egyig borkóstolók lettek volna. De hiába...

Nem lehetne egyszer már ezen a fronton is nagytakarítást rendezni?...

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Fapados-Párnás 3:0" című cikkünkkel kapcsolatosan közöljük: Személyvonatainkban általában a szokásos és általunk ismert szükség szerinti mennyiségben vannak I. osztályú kocsik besorozva. Lehetséges, hogy valamely műszaki ok vagy kocsihiány miatt nem volt elég I. osztályú kocsi a vonatban, azonban a tényállást közelebbi adat hiányában felderíteni nem tudtuk. Kérjük a jövőben az adatok közlését. A vonat szerelvényeket általában rendesen kitakarítják és a világításról is gondoskodnak, azonban itt is előfordulnak hibák, melyek megszüntetésére a szükséges intézkedéseket megtesszük.

MÁV Igazgatósága
Sárvári Mihály ig. h.

Kedvében kell járni!

Várnai György rajza

Ezt olvastuk

Keresd a hibát!

A Nógrádi Népújság tárcaírója a következőképpen mutatja be írása főszereplőjét: „Szemüvege mögött derűsen csillog szíve, mert szeméből csakugyan egy jóleikű, tevékeny orvost látjuk ránk ragyogni." Lapzártáig a következő nagyobb hibákat vettük észre a mondatban: 1. A szív elé legfeljebb egy nagyméretű monoklit lehet elképzelni szemüveg gyanánt, de abból sincs semmi haszon, a szív szemüveggel sem lát jobban. 2. A szív nem csillog. A szív lüktethet, doboghat, kalimpálhat, de nem csilloghat. Csillogni a szem csilloghat. 3. A szem szokott ragyogni is, de a tevékeny orvos nem ragyoghat, hacsak nincs bevonva valami csillogó anyaggal, foncsorral vagy dukkóval.

A halhatatlan Offenbach

A Rádióújságból idézünk: „1885. július 5-én nyitotta meg Párizsban Jacques Offenbach... színházát. Műsorunkban – mely a zeneszerző halálának 80. évfordulója alkalmából készült – felidézzük... legismertebb melódiáit."

Egy közönséges kivonási művelet mindenkit meggyőzhet arról, hogy a nagy zeneszerző halála után öt esztendővel még olyan örvendetes munkakedvvel bírt, hogy színháznyitásra vállalkozott.

Háziasszonyok, vigyázat!

A Népszava rövid hírei között olvastuk, hogy „Huszonegymillió napos baromfit adtak át" továbbtenyésztésre. Reméljük, hogy huszonegymillió darab naposcsibéről van szó, s nem egy huszonegymillió napos baromfiról, mely ez esetben egy hatvanezer év körüli öreg tyúk lehet.

Nem szerencsejáték!

A Népszabadság sportriportjában olvastuk: „... végül is engedett a 21-ből": Mi viszont nem engedünk a negyvennyolcból, vagyis kötjük az ebet a karóhoz, hogy engedni csupán a negyvennyolcból lehet!

Ravasz hír

A Népszava örömmel értesíti olvasóit, hogy a 35-ös autóbusz végállomását áthelyezték, s ilyen módon az utasoknak „átszállással közvetlen összeköttetésük lesz a Belvárossal". Az átszállással való közvetlen összeköttetést minden bizonnyal fából készült vaskerekű autóbuszok fogják lebonyolítani.

Hol ült Ferenc József?

A Világ Ifjúságának a Dunáról szóló cikkében olvastuk: „A Duna Gőzhajózási Társaság első gőzhajóját a monarchia akkori uralkodójáról I. Ferenc Józsefnek nevezték el és 1830 szeptemberében indították próbaútra a Dunán."

Ferenc József 1830 szeptemberében még csak néhány hetes volt, és semmi szín alatt nem trónon ült, lévén a trón éppen „foglalt" V. Ferdinánd által...

Dr. Árgus

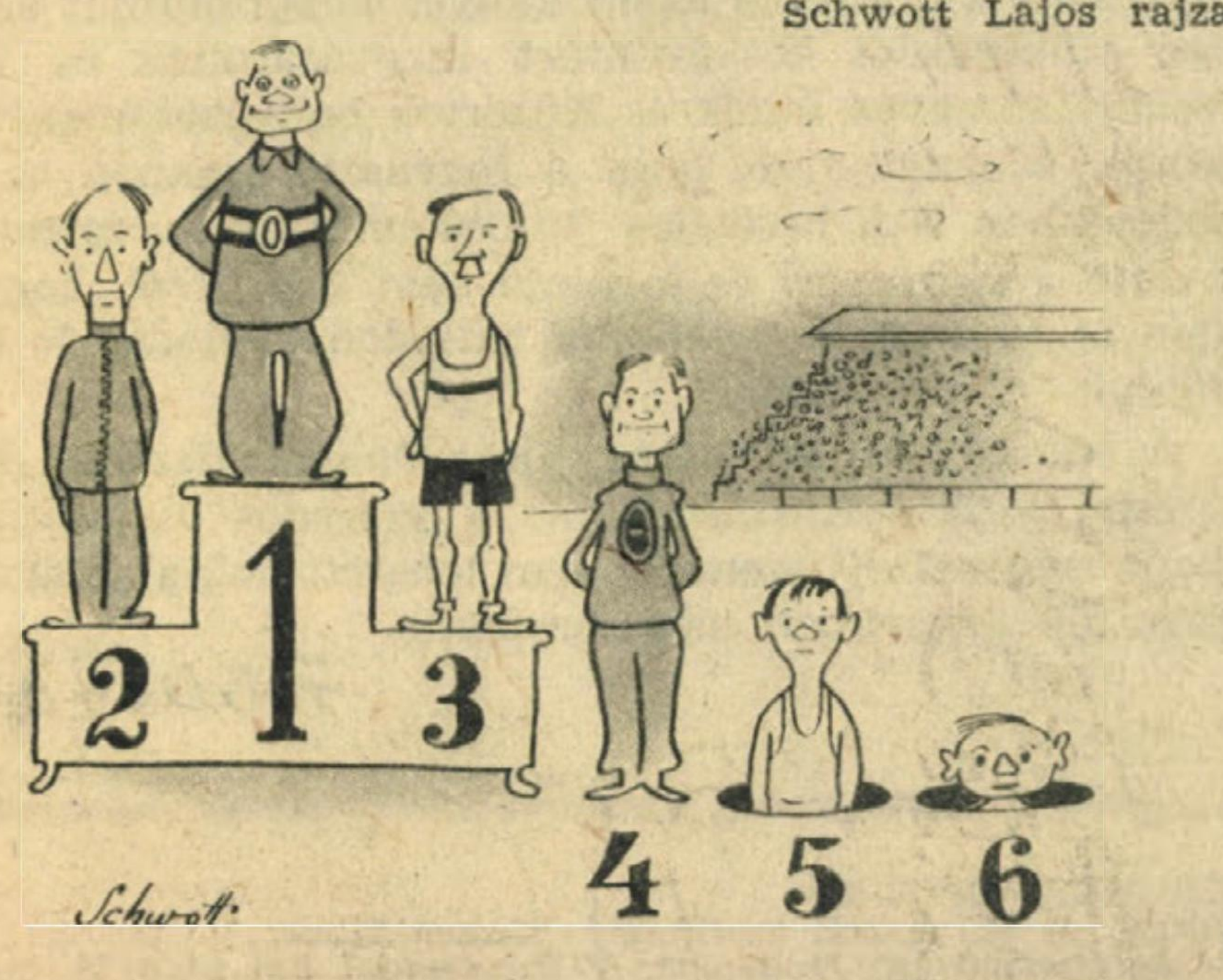
Ilyen nagy szerelem

Szűr-Szabó József rajza

Részletes eredményhirdetés

Schwott Lajos rajza

Elragadtatottság

A kritikusnak aznap nem volt sietős dolga, ágyában heverészett még, midőn felesége behozta neki a reggeli újságokat és képeslapokat. A kritikus fekve átfutotta őket, s az egyik lap hasábjain egy verset talált, melyet nagy figyelemmel elolvasott. Miután a verset elolvasta, kibújt az ágyból, papucsba lépett és a könyvespolcról leemelt egy lexikont, kikereste abból a vers írójának nevét és elolvasta, hogy mit ír a költőről a lexikon. Ezután felöltözködött, a könyvtárba sietett, ahol a költőről szóló bibliográfiák tanulmányozásába merült. Másfél óra múlva eltávozott a könyvtárból is, és a költő legkedvesebb barátját kereste fel, kivel a költő egykor bizalmas levelezésben állt. Itt tanulmányozta a költő leveleit, és feljegyzett néhány adatot a költő személyes dolgairól és családjáról.

A kritikus innen az Országos Levéltárba tartott, hogy bepillantson a költőre vonatkozó okmányokba, majd a Széchényi Könyvtár folyóirattárában szemügyre vette a költőről megjelent kritikákat, külön csoportosítva a költőt bíráló és dicsérő sorokat, melyeket azután, külön-külön összesítve, egy mérőzsinórral gondosan lemért. Munkája végeztével az Irodalmi Nyomdát hívta fel telefonon és a telefonba beolvastatta magának a jeles irodalomtörténésznek a közeljövőben megjelenő tanulmánykötete azon részét, mely a jeles irodalomtörténésznek a költőről szóló megállapításait tartalmazta.

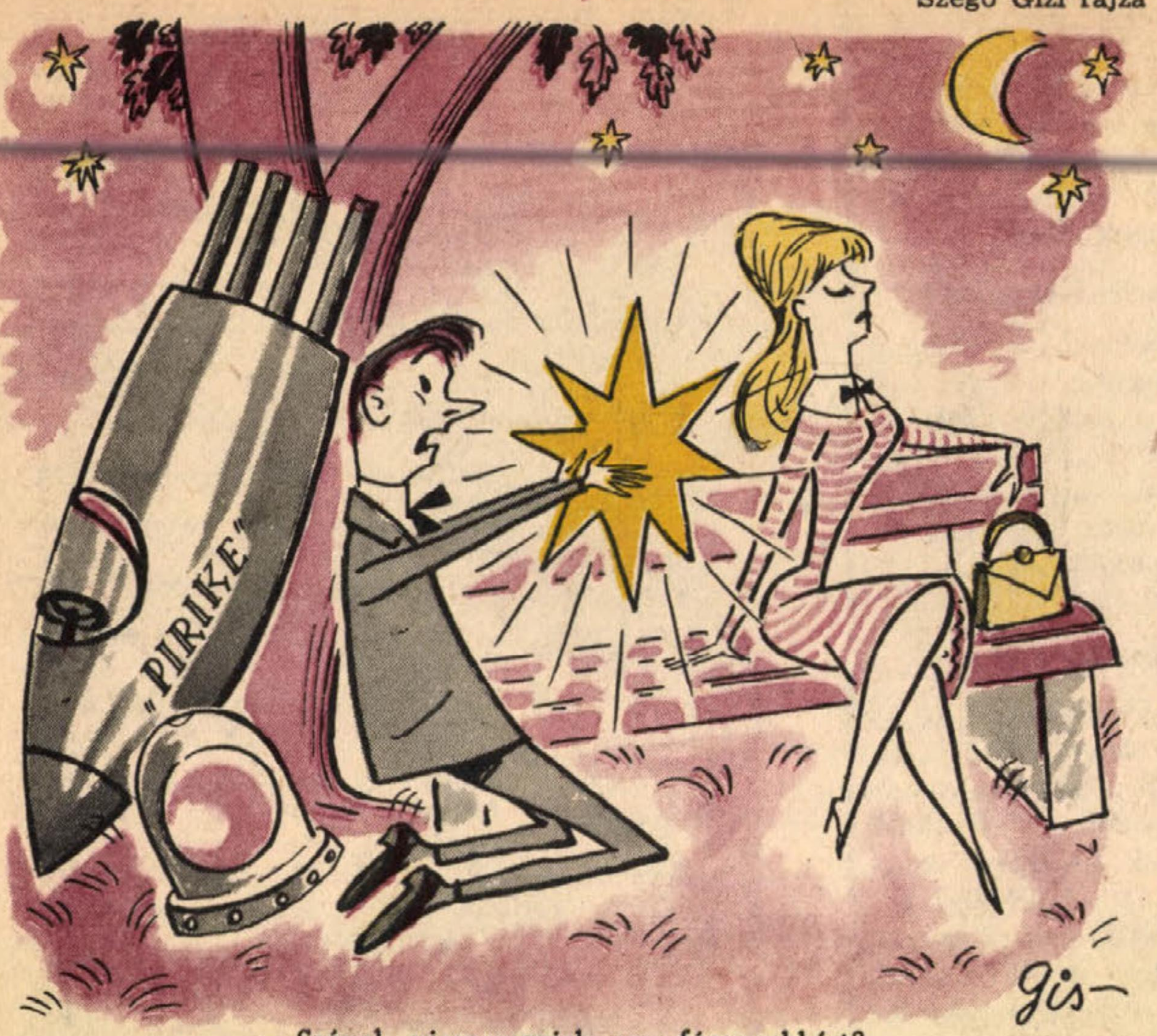
A kritikus ezután taxiba ült és hazament. Szobájába lépve, levetkőzött, pizsamájába bújt és visszafeküdt az ágyba, majd ismét kezébe vette a reggeli újságot, melyben a költő verse volt és elragadtatott hangon így kiáltott fel:

– Csodaszép, gyönyörűszép vers!

Somogyi

Udvarlás a jövőben

Szegő Gizi rajza

– Szóval, visszamenjek egy fényesebbért?

A DEKORÁCIÓ

A kis vidéki üzem nagy esemény előtt állt: a régi igazgató búcsúzott, az új megérkezett. Világos, hogy ezt meg kell ünnepelni.

Igenám, de a keret! Hónap vége, negyedév vége, rosszkor jött ez mindenképpen. Valami ügyes emberre kell bízni a szervezést, oldja meg szerényen, de mutatósan.

Találtak is ügyes embert s az meg is oldotta.

Rántotthús, félliter bor és dekoráció: mutasson az az asztal. Nem is lehetett senkinek egy rossz szava a dekorációra: a fehér abrosz közepén végig zöld gallyacskák, közben színes virágok és kétaraszonként egy-egy előkelő címkéjű hosszúnyakú palack.

Gyülekezett az ünneplő közönség, várt is türelemmel. Végre megérkezett a két igazgató a rendező társaságában. Akkorra már bor gyöngyözött a poharakban s a hosszúnyakú palackok mind fölbontva álltak az asztalon.

A rendező elsápadt, aztán a fejéhez kapott.

– Mi lesz velünk – kiáltott az egybegyűltekre –, még meg se kezdődött az ünnepség és ti már megittátok az egész dekorációt!

LEVÉL a mindennapi kenyerünkről

Tisztelt Kenyérgyári Vezetők!

Ne tessék megijedni, nem általánosítok, nem az összes kenyérgyáraink összes vezetőihez intézem szerény soraimat, hanem kizárólag a Százados úti kenyérgyár vezetőihez. Ugyanis, mint a Budapesti Őrhely című, érdekesen szerkesztett rendőr-lapban olvasom, az egyik ügyes kihordó derék és szorgalmas hat társával együtt 960 q — nem tévedés, 96.000 kilogramm — kenyeret lopott, majdnem 300.000 forint értékben. Feltevésem szerint, Önök, a Százados úti kenyérgyár vezetői, az összes ellenőröket is beleértve, kivétel nélkül kancsalok. Ez volt az oka, hogy amikor a kihordók a gyár jobboldali kapuján távoztak a lopott kenyérrel, akkor Önök mindig balfelé néztek. Amikor pedig a baloldali kapun lopták el a kihordók a napi adagjukat, akkor sajátos kancsalságú szemüket Önök mindannyian a jobboldali kapura vetették. Nem vagyok járatos a jogtudományban, de úgy gondolom, hogy az ilyen nagymérvű kancsalság orvosilag igazolható mentességet nyújt és olyan flepnivel jár, mint mondjuk, az elmebeli fogyatékosság, mely esetben a bírói felelősségre vonásnak — törvényeink szerint — nincs helye.

Tisztelve az Önök kancsalságát, szót se szólnék tehát az egész ügyről, ha nem olvastam volna azt is, hogy a vállalat vezetői tudtak erről a dologról és szemet hunytak a nagyarányú lopások felett. (Talán keveselték a kihordók 2400 forintos havi keresetét.) De a kancsalság jobbra, és a kancsalság balra, a teljes szemhunyással együtt már orvosilag sem igazolható és Önöknek, a Százados úti kenyérgyárban, legalább félig nyitott szemmel fel kellett volna figyelniök a lopásokra. Szomorú, hogy csak egyetlen ember akadt Önök között, aki nem kancsalított, aki nem hunyta le makkegészséges szemét. Ez pedig a kenyérkihordók közvetlen felettese, a kenyérgyár áruforgalmi osztályának helyettes vezetője volt. Ébersége minden dicséretet megérdemel: úgy osztotta be a kihordók körzeteit és úgy osztotta el a kenyeret, hogy kedvenc kihordói abba a körzetbe kerüljenek, ahol minél több kenyeret lehet lopni. De ez még nem minden! Az osztályvezetőhelyettes az emberekkel való foglalkozás iskolapéldáját tanúsította azzal, hogy esténként együtt járt szórakozni a kihordókkal, akik nagyrabecsülésük és hálájuk jeléül korlátlanul fizették az ilyenféle vendéglátásnál szokásos reprezentatív költségeket.

Még az sem komplikálta a helyzetet, hogy a háromszázezer forint értékű lopott kenyeret valahol értékesíteni is kellett. Az ügyes kihordók az eladást az egyes büfék és Közért-boltok közbeiktatásával oldották meg. De mivel voltak ügyetlen kihordók is, akik a saját körzetükben nem találtak orgazdára, a kenyérgyár udvarán szabályos börzét létesítettek, ahol az orgazda-hálózattal rendelkező ügyesebb kihordók a lopott kenyér kilogrammját az ügyetlen kihordóktól két forintért megvásárolták és kettőötvenért az egyes büfék és Közértek boltvezetőinek továbbadták. Megnyugtató, hogy a fogyasztó ezekben az állami üzletekben is a hivatalos kilónkénti három forintos árat fizette a kenyérért és fogalma sem volt arról, hogy minden étkezésnél a társadalmi tulajdonból harap le egy-egy falatot.

A legnagyobb elismerés illeti Önöket, tisztelt Behunyt Szemű Vezető Kartársak, ott a Százados úti kenyérgyárban: még nyitott szemmel sem lehetett volna az áruforgalmat tökéletesebben megszervezni.

Földes György

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.4285 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.